DE NIEUWSBODE,

VERSCHIJNT OP DINGSDAG VAN IEDERE WEEK.
J. QUINTUS, Redacteur & Eigenaar.

VOORWAARDEN VAN INTEEKENING.
$ 2,00 per jaar, stiptelijk IN VOORUITBETALING.
Indien niet binnen de zes maanden betaald wordt, $2,25, en indien niet voor den afloop des jaars betaald wordt, alsdan zal $2,50 in rekening gebragt worden.

ADVERTENTIE-PRIJZEN.
Van 6 tot 12 regels, voor de eerste plaatsing - 1.00
Van 6 regels of minder, dito, dito - - - - - - 0.50
Voor elke volgende plaatsing - - - - - - - - - 0.25
Geboorte-, Huwelijks- en Doodberigten, ieder 0,25
(Zie ook het Engelsch aan de regterhand.)

Brieven en toezendingen franco aan J. Quintus, Sheboygan, Wisconsin.

DE NIEUWSBODE.

ORGAAN DER NEDERLANDERS IN NOORD-AMERIKA.

7de JAARG. NO 31. SHEBOYGAN, WISCONSIN, 5 AUGUSTUS 1856. GEHEEL NO. 343.

DE NIEUWSBODE,

IS PUBLISHED ON TUESDAY OF EACH WEEK BY
J. QUINTUS, Editor & Proprietor.

Terms.
$ 2,00 per year, strictly IN ADVANCE.
All letters must be post paid.

Advertising.

One column one year,	$40
Two-thirds do. do. do.	30
One-half do. do. do.	25
One-quarter do. do. do.	15
One Square, (twelve lines) one year,	8
" " six months,	5
" " three months,	3
" " one week,	1,00
Each subsequent week	0,25
Business card, not over six lines, per year,	$5,00

Advertisements will be kept in until forbidden.

ONZE NEDERLANDSCHE CORRESPONDENTIE.

NO. 14.

[Vervolg van No. 30.]

ROTTERDAM, 29 Junij 1856.

Verkorte Berigten.

De Koning heeft slechts eenige dagen in de residentie vertoefd tot het nemen der besluiten betrekkelijk de ministeriele veranderingen, en is vervolgens dadelijk weder naar het Loo vertrokken.—De Koningin-weduwe en prinses Frederik zijn beiden hier te lande teruggekeerd.—Gelijk men weet bestaat er sedert eenigen tijd te 's Hage eene school voor ongelukkige idioten (gebrekkig naar den geest ontwikkelden;) de deelneming, die deze instelling te beurt viel, stelde het bestuur in staat dezer dagen in het West Einde een groot gebouw aan te koopen, dat tot een volledig gesticht ingerigt en waarmede eene boekdrukkerij zal verbonden worden.—In de wetten van het Instituut voor doofstommen te Groningen, zullen eenige veranderingen gemaakt worden, strekkende 1), tot verandering van het bestuur; 2) tot vroegere vaststelling der vacantie; 3) tot opneming der doofstommen beneden den tot dusver vereischten ouderdom, en 4) maatregelen tot meer gemakkelijke oprigting van departementen in kleine plaatsen.—Den 17den Junij, de verjaardag van onze algemeen beminde Koningin en den 18den, de verjaardag van den slag bij Waterloo, zijn beiden in de residentie gevierd. Op eerstgenoemden datum werd er des avonds eene prachtige illuminatie ontstoken. Voor stadsrekening alleen hebben 10,000 lampions gebrand behalve de particuliere illuminatien in de gaverlichtingen.—Voor het Kostersfeest, dat den 16den Julij [en niet Junij zooals door eene schrijffout gemeld is] te Haarlem zal plaats hebben, worden kolossale toebereidselen gemaakt; reeds voor 14 dagen was er geen enkel kamertje meer onbesproken. Van stadswege zal er door een schitterend volksfeest een blijk van erkentelijkheid aan het Nederlandsche volk gegeven worden, voor het aan Haarlem geschonken bronzen standbeeld van haren beroemden zoon en burger, den onsterfelijken uitvinder der nooit volprezen boekdrukkunst.—In Twenthe is eene vereeniging van burgemeesters en secretarissen tot stand gekomen, bestemd om de gezamenlijke gemeente belangen te bespreken en te bevorderen.—In het kleine plaatsje Leerdam is eene werkinrigting daargesteld, waar bejaarde hulpbehoevenden en ouderlooze kinderen zullen verzorgd en waardoor tevens de bedelarij zal geweerd worden; het daarvoor bestemde gebouw is uitsluitend daarvoor opgetrokken.—De hooge raad heeft het beroep in cassatie van jhr. M. Salvador, in dien van laster jegens de Haarlemsche regtbank, verworpen. Het vonnis waarbij hij te dier zake tot 15 dagen cellulaire gevangenisstraf en geldboete is veroordeeld zal nu eerstdaags kracht van gewijsde erlangen.—De misdaden en ongelukken waartoe de phosphorus van lucifers aanleiding gegeven heeft, is door de geleerde wereld niet onopgemerkt gelaten. Een bekend scheikundige te Rotterdam, dr. J. E. de Vrij, heeft op het voetspoor van een buitenlandschen geleerde, eene proef genomen, om aan den phosphorus zijne vergiftigende hoedanigheid te ontnemen, zonder de nuttigheid en het gebruik dat lucifers verschaffen, te benadeelen en daarin is hij uitstekend geslaagd. Hij heeft het proces openbaar gemaakt en daaruit blijkt, dat de door hem behandelde phosphorus niet in het organismus wordt opgenomen. Vervolgens heeft hij door de hulp van een Engelschen fabrikant lucifers doen vervaardigen, die te Rotterdam bij eene arme weduwe verkrijgbaar gesteld zijn en van welke lucifers men gerust de koppen kan opslikken, zonder daarvan voor het ligchaam zelfs het minste nadeel te ondervinden.—De weersgesteldheid was in de vorige week meestal regenachtig en soms vrij koel; sedert den 25sten echter is het weer warm en klom de thermometer herhaaldelijk tot 80 gr. F. Het overtollige zomerwater, dat aan de uiterwaarden en andere landen zooveel schade heeft veroorzaakt, is langzaam verdwenen en men hoopt dat de gevolgen niet zoo ernstig zullen zijn als aanvankelijk gedacht werd. De Groenendijk in Noord Brabant is weder, even als in het vorige jaar, op eene geweldadige wijze doorgebroken, waardoor daar weder vele landen overstroomd zijn. Zeven personen, waaronder een bekende boosdoener, zijn deswege in hechtenis genomen. De berigten omtrent den aanstaanden oogst luiden zeer gunstig. De granen staan twee ellen hoog en de aren zijn zwaar gevuld. In weerwil van dien gezegenden toestand zijn toch de graanprijzen alweder gestegen. Speculatie en de graanstroomingen in Frankrijk, werken daartoe zamen. —Op den 20sten Junij had in de Kloosterkerk te 's Hage de plegtige inzegening plaats van evangeliedienaren en zendelingen voor onze overzeesche koloniën en zulks door de commissie voor de zaken der protestantsche kerken in Ned. Oost- en West Indie. —Wij hebben onlangs gemeld, dat te Amsterdam eene nieuwe *Koninklijke Nederlandsche Stoomboot Maatschappij* was tot stand gekomen, met een kapitaal van twee millioen. Als commissarissen in die kolossale onderneming zullen optreden de HH. F. v. d. Oudermeulen, H. Croockewit, J. van Heukelom, R. J. Schimmelpenninck en H. Willink. Als directeuren treden op de HH. C. A. van Hemert, W. Ramaus en C. Aug. Muller.—Behalve deze onderneming is er nog eene andere op touw gezet. De HH. Jb. ten Cate Pz, en L. Rutgers van Roozenburg hebben namelijk het voornemen eene schroefstoomboot reederij tot stand te brengen tusschen Amsterdam en Bordeaux, Marseille, Genua en Livorno.—Te Rotterdam werd dezer dagen eene openbare vergadering gehouden, door de daar gevestigde afdeeling van de Maatschappij tot bevordering van de afschaffing der Slavernij. In deze vergadering werd eene voordragt gehouden door den algemeen geachten volksvertegenwoordiger dr. W. R. baron van Hoëvell. Hij onderzocht welke de stand der slavenkwestie op dit oogenblik is en welke kans er is op eene spoedige vrijmaking der slaven. Zelden werd een volksredenaar met zooveel aandacht gehoord, zelden zoo luide toegejuicht. Een voorstel van het bestuur der afdeeling om eerstdaags weder een adres aan de hooge regering aan te bieden, waarbij op de afschaffing wordt aangedrongen, werd met gejuich ontvangen. —Het provinciaal geregtshof in Zuid Holland heeft den heer D. B. Adrian, in appel, vrijgesproken van laster jegens den Secretaris Generaal van het Ministerie van Justitie, die, naar 's hofs gevoelen, niet als zoodanig, maar als *de heer* d'Engelbronner was gelasterd.—De Spoorweg die het naburige Emden regtstreeks met Osnabrück, Munster enz. verbind, is thans geopend. Men hoopt en verwacht dat Groningen daarmede spoedig zal verbonden worden.—De Russische handelaars hebben de Porte hunnen dank betuigd voor de hun tijdens den oorlog verleende bescherming.

Nieuwstijdingen.

NEDERLAND.

'S GRAVENHAGE, 7 Julij. De zitting der Staten Generaal is Zaturdag, namens den Koning, door den minister van binnenlandsche zaken met de navolgende aanspraak gesloten:

"MIJNE HEEREN! Deze zitting, die vroeger dan naar gewoonte, reeds heden zal gesloten worden, is evenwel, dank uwen ijver, niet onvruchtbaar geweest.

De Regering heeft uwe medewerking ondervonden in het vaststellen der algemeene begrooting over het loopende jaar, en van verdere uitgaven voor 's rijks dienst benoodigd.—De ruimte der geldmiddelen heeft gelegenheid gegeven om met uwe hulp op een nieuw een deel onzer schuld te delgen.—De noodige goedkeuring is door u verleend aan een verdrag met Oostenrijk gesloten.—Na gemeen overleg is de huishouding en tucht op de koopvaardijschepen geregeld.—Gij hebt uwe aandacht met bijzondere inspanning gevestigd op een aantal belangrijke wets-ontwerpen. Het onderzoek, hoewel thans gestaakt, zal niet vruchteloos wezen. Uwe beschouwingen vooral over de voorgedragene wet op het lager onderwijs zullen de Regering van nut zijn bij hare nadere overwegingen. De Koning immers, getroffen door de gemoedsbezwaren van vele zijner onderdanen tegen het ontwerp, verlangt dat een middel gezocht worde, om deze gewigtige zaak in dier voege te regelen, dat niemands geweten worde gekwetst, zonder af te wijken van het beginsel der gemengde school, waaraan sedert 1806 de natie is gehecht. De edele bezorgdheid des Konings om de algemeene en bijzondere vrijheid en de regten van allen te beschermen, maakt het voor de raadslieden der kroon nog te meer tot een duren pligt, de godsdienstige overtuiging van ieder te eerbiedigen, en de regten van allen te handhaven, en daardoor de eensgezindheid te bevorderen. Zij hebben geene andere bedoelingen. Vooruitgang, geen teruggang wenschen zij op de baan van godsdienstige en staatkundige ontwikkeling.

In naam des Konings, verklaar ik deze zitting der Staten-Generaal gesloten."

Deze toespraak heeft in de residentie een zeer gunstigen indruk gemaakt. Men begint meer en meer terug te komen van de angst, die velen reeds om het hart was geslagen bij het lezen van de hevige taal, door de liberale en ultra-Katholijke dagbladpers tegen de nieuwe ministers aangeheven. Bovenal wordt niet zooveel geloof meer gehecht aan de bewering, dat het nieuw bewind zou zijn een antirevolutionnair ministerie, dat het de onzaligste tweedragt over het land zou verspreiden om de heerschappij eener onverdraagzame kerkelijke partij te verzekeren. In de sluitingsrede wordt toch verklaard, dat de wet op het openbaar onderwijs in dier voege zal worden geregeld, "dat niemands geweten worde gekwetst, zonder af te wijken van het beginsel der gemengde school, waaraan sedert 1806 de natie gehecht is." Die taak zou niet kunnen worden opgenomen door een antirevolutionnair ministerie, dat noodzakelijk de gesplitste school als beginsel van de onderwijswet moest aannemen.

Het *Handelsblad* is intusschen door de sluitingsrede nog verre van gerust gesteld, hoezeer het dan ook niet meer zoo hevig is als voor eenigen tijd. Toen toch werd voorspeld, dat het ministerie met een schoonschijnend programme zou voor den dag komen, maar dat men daarvan geen woord moest gelooven, om dat alles slechts huichelarij en logen zou wezen. Nu wordt wel die rede veroordeeld, maar worden toch niet aan het ministerie andere bedoelingen toegeschreven dan het werkelijk zegt te hebben. "De geheele rede —lezen wij daar—is wat de kleine partij, die thans regering is geworden, in het afgetreden ministerie zoo hoogelijk afkeurde en als een middel van schier dagelijkschen aanval gebruikte en misbruikte: *"een middel tot apaisement!"*

— De heer *Thorbecke*, welke, gelijk bekend is, te Maastricht, bijna met eenparigheid van stemmen, als lid der Tweede Kamer is herkozen, en te Deventer met eene zeer geringe meerderheid als zoodanig is verkozen, heeft bij eenen brief, gedagteekend den 2den dezer, aan de kiezers van Maastricht medegedeeld, dat hij in dezen heeft overwogen, wat het belang der constitutionele zaak gebood, en heeft begrepen, dat men hem in Maastricht, zonder moeite, zoude kunnen doen vervangen op eene wijze, welke de krachtige verdediging onzer grondwettige vrijheden en instellingen zal waarborgen, doch dat, daar elders vervanging in gelijken geest aan twijfel onderhevig is, hij zich verpligt rekent, zich op den betwisten post te stellen; dat het gezond en verlicht oordeel der kiezers van Maastricht zal erkennen, dat hij alzoo naar regt te werk gaat, en zij overtuigd zullen zijn, dat hij, ofschoon voor Deventer zitting nemende, daarom de belangen van Limburg, voor zooverre die met het algemeen belang kunnen strooken, niet zal vergeten.

— De heer *van Wintershoven*, vroeger lid van de Tweede Kamer, maar die, ter zake van den toestand zijner gezondheid en beroepsbezigheden, in 1854 die betrekking heeft nedergelegd, heeft zich thans weder, bij eenen door het *Journal du Limbourg* in het Nederduitsch medegedeelden brief, te Maastricht op den voorgrond gesteld om op nieuw met dit lidmaatschap te worden bekleed.

[illegible] de Koning het verzoek van *Adrianus Blom*, om gratie van de doodstraf, waartoe hij door het provinciaal geregtshof van Zuid-Holland is veroordeeld, heeft gewezen van de hand, en dat de uitgesprokene straf in den loop van deze week te Leiden zal worden voltrokken. Reeds zijn de leeraars der onderscheidene gezindheden, op uitnoodiging van het hooger bestuur, gisteren te Leiden in hunne openbare gebeden aan den ongelukkige gedachtig geweest.

— Gedurende het jaar 1855 zijn in de provincie Zuidholland 2176 runderen ingeënt. Van deze hebben er 1410 merkbaar gevat, 60 gedeelten van den staart verloren, terwijl er 11 sterfgevallen hebben plaats gehad, en 13 stuks na de inënting door de longziekte zijn aangetast.

AMSTERDAM, 7 Julij. De leening voor het op te rigten *Paleis voor Volksvlijt* groot *een millioen* gulden, is reeds heden volgeschreven.

— Naar men verneemt, zijn door heeren curatoren van het Luthersch seminarium alhier, ter voorziening in de vacature van hoogleeraar bij die inrigting van hooger onderwijs, ontstaan door de benoeming van den heer dr. *Millies* tot hoogleeraar in de letteren bij de hoogeschool te Utrecht, voorgedragen de heeren: *Loman*, *Lublink*, *Weddik* en *Viehoff*, respectivelijk predikanten bij de Luthersche gemeenten te Deventer, Harlingen en Utrecht.

MIDDELBURG, 6 Julij. Maakten wij vroeger melding van de zekerheid, dat het aanleggen van den spoorweg van Vlissingen naar de Duitsche grenzen door de "Banque générale Suisse" was overgenomen, en dat er voldoende waarborgen waren verstrekt, wij deden dit op grond, dat de voor waarborg-kapitaal benoodigde som door den heer *Blaise*, agent van genoemde bank, reeds in Nederlandsche effecten, zoo als door de regering was gevorderd, te Amsterdam was gedeponeerd, ten einde Dingsdag den 1sten dezer te worden gestort. Deze mededeeling was dan ook volkomen juist, doch sedert ontvingen wij de ontmoedigende tijding, dat, ten gevolge van onvoorziene omstandigheden, eenige oogenblikken voor dat de overstorting zou plaats hebben, door den heer *Blaise* uit 's Hage per telegraaf order is afgezonden, om voor alsnog daaraan geen gevolg te geven. (*M. C.*)

Reeds heeft de heer *Dronkers*, in een schrijven aan den gemeenteraad van Middelburg, te kennen gegeven, dat,—naardien door handelingen, die hij voor alsnog niet bij haren waren naam wil noemen, vooreerst de zaak van den spoorweg tusschen Vlissingen en Venlo geen voortgang zal krijgen, en de daarstelling van een nieuw havenkanaal van Middelburg naar de Wester-Schelde en verbetering der Middelburgsche haven met den aanleg van dien spoorweg in onmiddellijk verband staat,—hij thans ook verzoekt het adres, dienaangaande aan den raad ingediend, niet in behandeling te nemen.

GRONINGEN, 8 Julij. De gemeente *Appingedam*, door vele smartelijke sterfgevallen in den laatsten tijd bezocht, betreurt ook nu weder het verlies van een hooggeacht ingezetenen. Na eene kortstondige ziekte, bezweek Zaturdag morgen, in den krachtvollen leeftijd van 42 jaren, de heer mr. LAMBERTUS JOHANNES VOS, lid der aldaar gevestigde arrondissement-regtbank, tevens lid van den gemeenteraad aldaar en der provinciale staten. Niet enkel zijne gade en zestal jeugdige kinderen verliezen onbeschrijfelijk veel in den man en vader, maar ook der maatschappij, die hij in menigerlei betrekking met getrouwen ijver diende, ontviel een verdienstelijk man. Zijne degelijkheid, werkzaamheid en veelzijdige kennis, bij eene groote mate van hulpvaardigheid, zonder ophef of vertoon, zullen niet ligt vergeten worden bij zoovelen, die hem van nabij leerden kennen en hoogschatten.

— Bij de duurte der levensmiddelen in het voorgaande jaar, werd van verschillende zijden, ook bij ons een verbod van uitvoer van granen gevraagd. Wij, getrouw aan ons aangenomen stelsel, verboden den uitvoer niet. In Belgie daarentegen, gaf men aan de dwaze eischen gehoor. En wat was de uitkomst? Het dezer dagen uitgekomen verslag van de Antwerpsche kamer zegt het ons: "De verschillende veranderingen in de wetgeving omtrent de granen hebben den handel belemmerd. Het verbod van uitvoer is met betrekking tot eene daling der prijzen geheel zonder uitwerking gebleven, en heeft slechts eene nuttelooze belemmering in den handel veroorzaakt.

— Nadat mevr. *Ida Pfeiffer*, de beroemde reizigster, die oost en west heeft doorkruist en nog, schoon al niet jong meer, des zwervens niet zat is, alle merkzaamheden der hoofdstad had bezigtigd, onder geleide van haren vriend, den [illegible] Noorwegen had leeren kennen en bij wien zij thans gedurende haar verblijf te Amsterdam was afgestapt, bezocht zij onder geleide van haren vriend *P. van Rees* Utrecht en deszelfs omstreken, en woonde zij ook de laatste studentenfeesten aldaar bij. Zij genoot in die stad de gastvrijheid van de geachte familie *J. Suermondt*.—Van daar keerde zij naar Amsterdam terug en bragt met de meeste bewondering voor hetgeen zij daar zag eenen aangenamen dag door in het het dorp Broek in Waterland en te Zaandam; thans bevindt zij zich weder in de residentie, teneinde de merkwaardigheden van de hoofdplaats en hare omstreken te bezigtigen, en voorts Leiden, Delft, Schiedam en Rotterdam te bezoeken. Voor haar vertrek uit Amsterdam werd haar het honorair lidmaatschap van *Natura Artis Magistra* aangeboden, dat zij dankbaar aannam.

— Naar men verneemt, is op den 5 dezer, nabij de Burgt van den heer mr. SICHTERMAN VAN DE BRAKE, van de schuit gevallen en verdronken de schuitevaarder MELLES, van *Groningen*. Algemeen wordt dit droevig overlijden betreurd, daar de overledene in zijne betrekking algemeen geacht was en eene vrouw nalaat met verscheiden nog jonge kinderen.

FRANKRIJK.

Aan den Keizer is een verzoekschrift in verzen gezonden, inhoudende het verzoek om eene loterij van twaalf millioen fr. te mogen tot stand brengen, ten behoeve van de overstroomden. Men gelooft dat dit verzoek zal worden toegestaan. Zij zal den naam dragen van *Napoleon*-loterij.

Men spreekt er van, dat eene vermindering van belasting in de departementen welke het meest hebben geleden, onvermijdelijk zal zijn, hoe noode de schatkist ook zulk een verlies lijden kan.

Bij voortduring komen nog aanzienlijke giften in, vooral uit den vreemde.

— De maires der steden, die de doopplegtigheden te Parijs bijwoonden, hebben besloten eene medaille tot aandenken aan dien dag te laten slaan en ze aan *Louis Napoleon* en de Keizerin als een nieuw bewijs hunner toegenegenheid en trouw aan te bieden. De maires, welke in het jaar 1811 den doop van den Koning van Rome bijwoonden, hadden een gelijk besluit genomen. De tegenwoordige kunnen dus ook niet goed anders dan dit vleijend voorbeeld na volgen.

— De commissie uit het wetgevend ligchaam voor het ontwerp tot het inschrijven van eene jaarlijksche rente van 600,000 fr. op het Fransche grootboek, ten behoeve der drie dochters van *Lodewijk Philips* of hare erfgenamen, heeft zich eenparig ten gunste van dit ontwerp verklaard.

De hertogen van *Nemours* en *Aumale* en de prins *van Joinville* hebben aan het wetgevend ligchaam een protest ingediend tegen dit wets ontwerp. Dit protest is eene herhaling van dat tegen het decreet van den 22sten Januarij en tevens tegen eene uitdrukking van den considerans, welke zij beleedigend achten voor de nagedachtenis huns vaders. Het stuk is in warme doch gepaste bewoordingen gesteld.

RUSLAND.

Een brief uit Petersburg bevat eene menigte bijzonderheden omtrent de groote toebereidselen, welke te Moskau zullen plaats hebben bij gelegenheid der krooning van *Alexander II*, welke krooning allerwaarschijnlijkst den 31sten Aug. zal geschieden. De Keizer zal zich veertien dagen te voren naar Moskou begeven. Aan den anderen kant zal algemeen door de vertegenwoordigers der verschillende mogendheden, die deze groote plegtigheid zullen bijwonen, een buitengewone luister ten toon gespreid worden.

Vooral de buitengewone gezanten van Frankrijk en Oostenrijk, de graaf *de Morny* en prins *Esterhazy*, zullen aldaar eene schitterende figuur maken; lord *Woodhouse*, de vertegenwoordiger van Engeland, zal zonder twijfel in dezen weelderigen wedstrijd niet achterblijven.

Volgens een schrijven uit Trebisonde van den 16den Junij, bij een Hamburger dagblad ontvangen, stond de geheele bevolking van Abassie en Circassie onder de wapenen, om de Russen af te slaan, indien zij haar grondgebied, na het aftrekken der Turksche troepen, weder mogten willen binnendringen.

De maarschalk *Pelissier* zoude de Krim in het begin van Julij verlaten en met zekere plegtigheid aan de Russen de nog door de Franschen bezette punten overleveren. De Engelschen zullen hetzelfde op denzelfden dag te Balaklava doen. De spoorweg, welke van Balaklava naar de batterijen van Sebastopol en het kamp van Kamara liep, is geheel weggenomen.

EGYPTE.

Door de in Parijs bijeengekome commissie, die zich met de plannen van den heer *de Lesseps* in zake het Suezkanaal heeft onledig gehouden, is na langdurige beraadslagingen besloten, dat het voorstel van het Oostenrijksche lid, den heer *Negrelli*, om in 't geheel geene sluizen in het kanaal te leggen, zal worden gevolgd. Hierdoor zal eene aanzienlijke besparing van kosten worden verkregen. De Engelschen hadden er op aangedrongen een kanaal te graven, dat uit de Nijl langs zes sluizen zou worden gevoed; de Franschen wilden het kanaal door de zee met twee sluizen in verbinding brengen; het Nederlandsch lid, de heer *Conrad*, wilde voorzigtigheidshalve twee sluizen laten bouwen en die open laten. De directe verbinding der beide zeeën was algemeen als de beste geoordeeld.

— De te Alexandrie gevestigde Europeanen hebben besloten, aan den Onderkoning van Egypte eenen eerepenning aan te bieden, als blijk van hunne erkentelijkheid voor al hetgeen hij in den korten tijd sedert zijne troonsbeklimming reeds ter bescherming en uitbreiding van het handelsverkeer gedaan heeft. Brieven uit Alexandrie, van den 20sten Junij, melden, dat bereids ruim 150 van de voornaamste kooplieden bijdragen tot het bekostigen daarvan toegezegd hadden.

DUITSCHLAND.

De Keizer van Rusland zal eerstdaags op nieuw een bezoek bij het Pruissische hof brengen. Van Berlijn begeeft de Keizer zich naar Stuttgart, om aldaar zijne moeder, voor haar vertrek naar Sicilie, te bezoeken.

— Een Duitsch blad meldt dat het inkomen der Wurtembergsche ministers van 5000 op 10,000 florijnen ~~gebragt is en dat die~~ maatregel genomen is in strijd met de besluiten der kamer van afgevaardigden, welke in het vorige zittingjaar die verhooging had geweigerd.

— Veel opzien baart in Oostenrijk een door de geestelijkheid aldaar gedane eisch tot eene nieuwe schadevergoeding van 200 millioen gulden, voor de opheffing der tienden en heerendiensten op de grondbezittingen der kloosters, kerken enz. Deze eisch loopt des te meer in het oog, daar de geestelijkheid even als al de overige adelijke en andere grondbezitters, de door de wet bepaalde compensatie hebben verkregen.

—De baron *Sina*, die zijnen vader als Grieksch consul te Weenen is opgevolgd, heeft aan Koning *Otto*, bij diens bezoek in de Oostenrijksche hoofdstad, een geschenk van 1 millioen florijnen voor de Grieksche schatkist aangeboden, welke milde gift door den Koning natuurlijk met dank is ontvangen. De baron zoude den Koning gezegd hebben, dat zijn overleden vader, een bewijs van erkentelijkheid aan zijn oorspronkelijk vaderland, Griekenland, had willen geven, en dit verlangen aan zijn zoon had geopenbaard; hij meende aan den geuiten wil van zijnen vader door dit geschenk te voldoen.

— Eene ontzettende gebeurtenis had dezer dagen in een Oostenrijksch stadje plaats. Eene 28jarige vrouw leed sedert 1850 aan zinsverbijstering, het gevolg van haar voortdurend gepeins over godsdienstige aangelegenheden. Plotseling schijnt die ziekte tot volslagen razernij te zijn overgeslagen, althans de rampzalige maakte van de afwezigheid van haren man gebruik, om haar tweejarig dochtertje en haar eenjarig zoontje, benevens haar twaalf jarig dienstmeisje om het leven te brengen door middel van eene bijl, waarvan zij zich meester had weten te maken. Daarop verliet zij hare woning en ijlde naar de marktplaats, waar zij wist dat zich gewoonlijk veel kinderen om te spelen vereenigen. Werkelijk waren daar vele kinderen bijeen, die door de razende werden aangevallen. Drie kinderen, van vier tot achtjarigen leeftijd, vielen onder hare bijlslagen. Eene oude vrouw, die het onheil wilde voorkomen, boette haar pogen met haar leven; een bijlslag kliefde haar het hoofd, en eerst daarna schoten eenige lieden toe die zich van die onzinnige meester maakten.

ITALIE.

Eenige ingezetenen van Rome hebben dezer dagen, door tusschenkomst van den aldaar gevestigden zaakgelastigde van Piëmont, een' gouden eerepenning aan den *graaf Cavour*, den voorzitter van den Sardinischen ministerraad, aangeboden. De penning heeft tot opschrift: "Aan den staatsman, die op het Parijsche congres van 1856 de verdrukte bevolking van Italie verdedigd heeft, aangeboden door het erkentelijk Rome."

Volgens de verzekering van de *Risorgimento*, een ministerieel dagblad van Turijn, vindt men op de lijst der personen, welke tot het bekostigen van dat geschenk bijgedragen hebben, een goed [illegible]

Uit den Kerkelijken Staat ontvangt men voortdurend treurige berigten aangaande rooverijen op de openbare wegen. Van kleinere voorvallen van dien aard spreekt men niet meer, omdat zij dagelijks plaats hebben. Reeds sedert langer dan 10 jaren worden de vier legatien door roovers benden, onder den bekenden *Celloni* en in den jongsten tijd onder den beruchten *Lazzarino* gekweld, maar thans breiden zij hunnen werkkring ook buiten de legatien uit. In den nacht van den 20sten Junij werd de diligence tusschen Bologna en Rome, bij Mariona, door 10 roovers aangevallen. De reizigers werden van alles beroofd, maar overigens met veel hoffelijkheid behandeld; bovendien werd de koninklijke kas, meer dan 9000 scudi bevattende, geroofd. De conducteur gaf te Faro dadelijk berigt van het voorval en men haastte zich, 8 uren later 10 gendarmes te voet den roovers na te zenden!

De graaf *de Montalembert* heeft, naar men zegt op verlangen van den Paus, een artikel geschreven over de Italiaansche aangelegenheden. Dit opmerkelijk opstel is getiteld *Pius IX en lord Palmerston*, en bevat een' hevigen uitval tegen Engeland en Sardinië, tegen lord *Palmerston* en graaf *Cavour* niet alleen, maar ook tegen allen, die op het Parijsche congres aan het protocol van den 8sten April hebben deelgenomen.

Vooral Engeland wordt met onmeêdoogende gestrengheid behandeld. Tegen Sardinië is de schrijver een weinig minder verbolgen, en hij draagt wel degelijk zorg zijne sympathie voor Italië's onafhankelijkheid en vrijheid te betuigen. *Montalembert* herinnert de eerste handelingen van *Pius IX* als Paus, van 1846 tot 1848, en leidt daaruit af, dat de Paus de meest openhartige hervormingsgezinde souverein is, die thans in Europa wordt aangetroffen. Hij erkent echter de misbruiken in het bestuur der Italiaansche staten.

FEUILLETON.

DE BOSCHSPIN.

Vervolg en slot van No. 30.

EEN GENREBEELD UIT HET ZUIDWESTEN.

Naar het hoogduitsch van Otto Ruppius.

TWEEDE AFDEELING.

Daar kwamen Frank en zijn begeleider weder uit het hout te voorschijn. De Boschspin ging vooruit, maar Frank bleef staan. "Vriendlief," begon de laatste, "spreek nu toch eindelijk eens en zeg mij, waarheen gij mij brengt, en waarom gij mij tot deze overhaaste vlugt aanzet. Als ik niet bang was geweest, dat ik door de duisternis in het bosch zou verdwalen, zou ik waarlijk zoo ver niet zijn medegegaan."

"Kom, nog maar een paar schreden, sir," antwoordde zijn geleider, "maar volg naauwkeurig mijne voetstappen."

Hij vatte den Duitscher bij de hand, leidde hem eenige schreden in den hollen weg af en dan weder ter zijde tegen de rotsen op de struiken in. Het was hier zoo donker, dat men geene hand voor de oogen zien kon, maar plotseling flikkerde er een licht op en de Boschspin hield eene brandende lantaarn in de hand. Frank zag met verbazing, dat zij zich in eene lage rotsholte bevonden, wier ingang door de struiken volkomen verborgen was. In den achtergrond bevond zich een met een buffelvel bedekt leger, nevens hetwelk eene uit oude planken getimmerde tafel stond. Dit was het gansche huisraad van Jack Davis woning.

"Ga daar zitten," zeide de Boschspin en plaatste de lantaarn op de tafel. "De goede engel wil hebben, dat gij hier blijft, tot ik u nader berigt breng."

Frank stond besluiteloos en wierp eenen onderzoekenden blik op zijnen begeleider. "Zeg eens, Jack, kunt gij niet verstandig met mij praten, zonder van goede engelen, of duivelen of zoo te spreken, waarvan ik niets versta?"

"O, ben ik dan geheel bij mijne zinnen?" antwoordde hij en hurkte op eenen hoop mos, die aan den wand lag, neder, "slechts menigmaal, als ik zoo veel aan oude tijden denk, vergeet ik mij zelven een weinig. Ziet gij, toen de duivel—of Gordon, als gij dien naam liever wilt—mij door zijne schoone woorden bewoog al het geld, waarmede ik hem wilde afbetalen, aan de verbetering van mijn land te besteden, toen dacht ik ook eenen goeden engel te hebben. Dat was namelijk een meisje, hetwelk ik bijna liever had dan mijne moeder. En toen nu de duivel het tijdstip had afgepast, waarop het land al mijn geld had verslonden, maar wonderschoon bloeijend daar lag, toen liet hij het door anderen verkoopen, kocht het zelf weder terug en ontstal mij alles. Die ik echter voor mijnen goeden engel had gehouden, verloochende mij in den nood en werd spoedig de vrouw van een' ander'; mijne oude moeder kon mijnen jammer niet aanzien en stierf van kommer en verdriet. Sedert dien tijd, sir, overkomt het mij menigmaal—ik weet niet hoe, maar het is mij, als of ik nog eens een gevecht met den duivel moet aangaan; om al de ellende, die hij in de wereld gebragt heeft, in het gelijk te brengen." Hij schurkte als of hij koude had. "Maar nu, sir, ben ik geheel bij mijne zinnen."

"Goed, Jack. Maar zeg mij nu eens, hoe gij onder de menschen bij Bryan zijt gekomen, en waarom gij mij hierheen hebt gebragt?"

"De goede engel wilde het zoo."

"Spreek verstandig, Jack: wie is de goede engel?"

"O, gij kent uwen goeden engel niet, die u met de vleugels dekt, als het gevaar komt!" riep de Boschspin en schudde met naïve verbazing het hoofd. "Zie, eer gij nog hier waart, naauwelijks dat die man uit New York nog over u geschreven had, zeide Miss Mary tot mij, toen ik des nachts mijn eten van haar haalde: Jack, er komt hier iemand, dien het zeker zoo zal gaan als het u gegaan is: waarschuw hem. En toen gij kwaamt, waarschuwde ik u; maar gij begreept het niet. En toen gij den koop had gesloten, toen weende zij en durfde het toch niet laten merken. Toen het echter heette, dat gij uw huis in de hoogte kreegt en den duivel bij den neus had, toen was haar gezigt als eene heldere zon en gij moest het toch niet zien. Maar toen de duivel alles in het rond, u voor den neus weg, opkocht, zonder dat gij het merktet, toen werden hare oogen weder dof. Jack, zeide zij tot mij, hij is te onbekend, en moet in den val loopen: ik zal ten minste zien wat ik kan. Ga met de eerste boot naar Springplace, hier is een brief en daar is geld. Gebruik er van voor u, wat gij noodig hebt en betaal het overige aan de menschen, voor welke de brief is, voor opgeld. Toen ben ik daarheen gevaren en heb de tarwe besteld, als of het van u zelven kwam. Maar het opgeld hebben de menschen behouden voor uwe volgende bestelling—zoo moest ik het hun gelaten.—En ten laatste, toen de duivel met zijnen kameraad, dat heet met Bill Green, alle avonden bijeenkomsten hield, toen was zij er spoedig achter, wat er gebeuren zou en zij zeide: Jack, ik weet niet of ik hem zal kunnen tegen houden, ga er morgenavond heen, zie toe wat er van komt en help waar gij kunt. En toen heb ik mij onder de bank nedergelegd, tot de bom sprong en ik de tafel omwierp. Zoo is het, sir, en gij zegt werkelijk, dat gij uwen goeden engel niet kent?"

Frank stond bewegeloos en staarde lang, met zijne gedachten afwezig, in zijns geleiders gezigt. Eindelijk vouwde hij de handen en zeide zachtjes: "Mary, mijne Mary, ik zal het u vergelden met mijn gansche leven!——En ik moest hier blijven, zoo heeft zij bepaald, Jack?" ging hij na eene pause voort; "maar kom hier, gij trouwe ziel; laat ik u niet vergeten: geef mij uwe hand en zeg hoe ik u zelven danken kan?"

"Niets te danken, sir!" zeide Jack kalm, "ik heb het niet om uwentwil gedaan. Zij heeft mij gekleed, toen ik naakt was, zij heeft mij gespijsd en gedrenkt, toen ik versmachten wilde, zij heeft mij getroost als de donkere uren dreigend over mij hingen—ik ben haar knecht en wil van niemand anders dank hebben. Thans blijft gij hier, tot ik terug kom; het bed daar is rein, gij kunt er op slapen. Maar voor onverwachte voorvallen," ging hij voort en drukte met beide handen zijn hoofd, "het is mij zoo zwaar, als of ik nog heden den grooten strijd met den duivel moest aangaan—voor onverwachte voorvallen moet gij onthouden, dat, als gij den hollen weg volgt, gij aan de rivier komt en van daar uw huis maar eene halve mijl ver is."

Hij wilde gaan, maar Frank hield hem nog terug. "Wilt gij wel voorbij mijnen molen gaan, driemaal aan de deur kloppen en mijnen arbeider zeggen, dat ik nog in leven ben en dat hij het huis moet bewaren, tot ik terugkom?"

Jack knikte slechts en verdween in de struiken des ingangs, maar Frank, nadat hij nog lang alles, wat hij beleefd en gezien had, door zijn hoofd had laten gaan, wierp zich eindelijk op het aangewezen bed en viel in slaap.

De morgen kwam; Frank was ontwaakt, maar de boschspin was nog niet teruggekeerd. De jongman ging in de open lucht, om daar op hem te wachten. De dag brak zonnig en warm aan, de eekhoorntjes sprongen vrolijk van tak op tak en bontbevederde vogels huppelden of vlogen in naauwe kringen rond, als of zij nog nooit waren gestoord geworden. De morgen ging voorbij en de middag kwam, maar de boschspin vertoonde zich nog niet. Nu werd den ongeduldig wachtenden man de tijd toch te lang, voornamelijk daar langzamerhand een duchtige honger bij hem was opgekomen. Volgens zijne berekening had de verwachte, als alles gegaan was zoo als het gaan moest, ten minste reeds des morgens terug moeten zijn—er moest iets bijzonders zijn voorgevallen en als een bliksemstraal schoot hem de gedachte door de ziel, dat het teleurgestelde gespuis zich uit wraak aan zijn eigendom had vergrepen; en naauwelijks kwam de mogelijkheid hiervan bij hem op, of hij begaf zich ook reeds, zonder verdere bedenking, met verhaaste schreden op weg. Den hollen weg volgend bereikte hij na een half uur de rivier en worstelde nu door struiken en kreupelhout den oever langs, tot hij in het Menfuee dal uitkwam. Hij wierp eenen snellen blik op zijne bezitting, doch daar stond alles nog even ongedeerd als vroeger, en hij bleef staan, om lang en vrij adem te halen, voor hij verder ging.—Hij was nog niet tot aan zijn huis gekomen, toen de deur reeds openvloog en Dick hem te gemoet ijlde. "God zij gedankt, master," riep hem deze toe, "dat gij eindelijk komt. Miss Mary heeft om uwentwil doodsangst uitgestaan, geloof ik. Zij heeft mij hierheen gezonden, om dag en nacht op u te wachten. Maak maar dat gij terstond naar de stad komt!"

"Moest gij op mij wachten, Dick? Heeft dan de Boschspin geen berigt van mij gebragt?"

"Ja, daar zit juist de knoop," antwoordde de zwarte, "wij hadden wel vermoed, dat Jack Davis u ergens in veiligheid had gebragt, maar hebben geen haar van den kerel te zien gekregen en Miss Mary meende, dat u beiden een ongeluk was overkomen, anders zou zij zeker wel berigt hebben ontvangen. Het is maar wat goed, dat gij weder gezond hier zijt. Master Gordon is ook den ganschen nacht niet te huis geweest; geen mensch weet, waar hij is, en slechts uw arbeider meende, dat hij hem verleden nacht duidelijk hier om den molen had zien sluipen en oppassen. Wel, hij is reeds menigen nacht buiten 's huis geweest en zal ook nu spoedig genoeg weder komen."

"Maar dat is toch zonderling!" zeide Frank nadenkend, "kom binnen, Dick. Ik moet naar de stad, zegt gij?"

"Ja, master, en wel terstond. Er hebben gisteren avond nog moordgeschiedenissen plaats gehad, en van daag ziet het er heel anders uit dan gisteren. Ik zal u dat onderweg wel vertellen."

"Wacht, ik moet eerst wat eten, om niet omver te vallen, en een paar woorden met mijnen helper spreken."

Zij traden in den molen, alwaar de arbeider den Duitscher met een vrolijk gezigt de hand toestak. "Wees niet boos, sir, omdat ik er den zwartkop heb ingelaten," zeide hij, "ik wist dat hij het goed met u meent en wilde toch ook gaarne eens weten, wat er met u aan de hand was."

"Goed, goed!" antwoordde Frank, terwijl hij zich moede op den stoel wierp en na eenige levensmiddelen greep. "Zeg mij maar eens, hebt gij geheel duidelijk gezien, dat de man, die hier rondsloop, Mr. Gordon was?"

"Ik kan er een' eed op doen!" riep de arbeider. "De maan was juist een half uur op, en ik keek naar u uit, of gij nog niet kwaamt, toen hij ginds over de heining klom, en ik zag zijn gezigt en zijne dikke gestalte zoo goed, als ik u nu zie."

Er was bij Frank reeds vroeger eene zonderlinge gedachte opgestegen, hij berekende juist, dat Jack, dien hij verzocht had naar den molen te gaan, ongeveer op denzelfden tijd hier moest zijn geweest. Hij schudde het hoofd, maar hield het er voor dat het nu nog de tijd niet was, om zijn vermoeden te openbaren. "Nu, Dick," zeide hij eindelijk, "kunt gij mij niets vertellen, terwijl ik eet?"

De Nieuwsbode.

SHEBOYGAN, WIS.

J. QUINTUS, REDACTEUR.

$2,00 per jaar, in vooruitbetaling.

DINGSDAG, DEN 5 AUGUSTUS 1856.

— De Nieuwsbode kost voor Nederland $3 per jaar $3,00 in de Staten; enkele nummers 10 Cents.

— Kleine sommen gelds, hetzij beneden een dollar, of eenige boven een of meer dollars, kunnen ons immer per brief in postzegels van een en drie cents, van laatstgenoemde 't liefst, in betaling worden toegezonden. Zulke stempels kan men bij alle postmeesters.

☞ Geregistreerde brieven met geld kan men ten onzen risico zenden. Voor het registreren moet de afzender 5 cents betalen.

N.B.—Geboorte-, Trouw- en Doodberigten worden in den Nieuwsbode geplaatst voor 25 Cents.

FOR FREE KANSAS—FREE PRESS—FREE SPEECH—FREMONT!

VOOR PRESIDENT,

JOHN C. FREMONT,

VAN CALIFORNIA.

VOOR VICE PRESIDENT,

WILLIAM L. DAYTON,

VAN NEW JERSEY.

ELECTORS—For the State at Large,
EDWARD D. HOLTON, & TIMOTHY O. HOWE.

DE NIEUWSBODE
Gedurende den Presidentialen KAMPSTRIJD.

De Presidentiale kampstrijd voor 1856 is thans aangevangen en wij hebben dienst genomen in dien strijd — eenen strijd van Vrijheid tegen Dwingelandij — die zoo gewigtig schijnt te zullen worden, als ooit een politieke strijd in dit land geweest is.

Om ons blad de meest mogelijke circulatie te geven, zullen wij den NIEUWSBODE gedurende dien strijd — ongeveer *vier maanden* — aan een persoon afzenden tegen de volgende prijzen:

5 exemplaren	voor	$	3,25
10	"	"	6,00
25	"	"	13,75
50	"	"	25,00
100	"	"	45,00

Die met ons voor FREMONT & DAYTON strijden wil, verspreide de documenten!

VRIJHEIDLIEVENDE DUITSCHERS. — *Gustaaf Struve* en *Lorenz Brentano*, twee dappere strijdgenooten van HECKER en BLUM, hebben hunne invloedrijke stemmen verheven voor vrijheid en FREMONT!

De heer HECKER, die zich tegenwoordig in een der Zuidwestelijke Staten ophoudt, heeft zich insgelijks voor FREMONT & DAYTON verklaard.

Wij laten hier een welsprekend adres van eerstgenoemden aan zijne landgenooten volgen. In hetzelve plaatst hij het groote geschilpunt in een [illegible] Nothing mist op, welken de pro-slavernij bladen met zoo veel ijver trachten te verwekken. De vrijzinnige Duitscher kan niet aan den wagen van pro-slavernij en schijn-democratie gespannen worden. En wij, Hollanders, ook niet.

Gustaaf Struve's oproeping aan de Duitschers.

Sedert den eersten aanvang der geschiedenis streven de menschen naar vrijheid.

De volken der oudheid hadden zich talloze eeuwen af, zonder verder te komen, dan tot de vormen der vrijheid. De menigten bleven onder het juk der slavernij, hadden geene stem in de raad der volken en moesten werken, zonder hun loon deelachtig te worden. In den loop der middeleeuwen leerden de beschaafde natiën van Europa het regt der menschen op *persoonlijke vrijheid* eerst kennen. Turkije is het eenigste Europesche rijk, dat de slavernij duldt en wettig beschermt.

De gansche beschaafde wereld heeft zich met zeldzame eenstemmigheid tegen de slavernij verklaard. In den onafhankelijkheidsoorlog deelden alle gevierde leiders des volks, wat de slavenvraag betreft, in de wijze van zien van Europa, de mannen des Zuidens, Washington en Jefferson, niet minder dan de groote geesten des Noordens, Thomas Paine en Benjamin Franklin. De slavernij werd als een kwaad erkend, en het scheen er slechts om te doen te zijn, hoe lang zij nog geduld zou worden. Doch de slavenhouders van het Zuiden, de gruwzaamste en baatzuchtigste aller aristocraten der wereld, bragten het met hulp van hunne door slavenarbeid gewonnene rijkdommen en eene stevige organisatie zoover, dat de slavernij niet slechts eene aan de vrijheid gelijke, maar veeleer eene bevoorregte instelling werd. De slavenhouders golden in het Witte huis te Washington meer, dan de vertegenwoordigers der vrije Staten. Sedert langen tijd legden alle Presidenten het gewigt huns ambts in de weegschaal der slavernij, en in het Congres moesten de vertegenwoordigers der vrijheid hooren, dat hun toegeroepen werd: wij denken u er onder te krijgen (we mean to subdue you). De middelen, van welke zich de partij van het Zuiden bediende, zijn van jaar tot jaar al aanstootelijker geworden. In het begin bereikte zij hare oogmerken door omkooping. Toen het Noorden opstond, ging zij tot openbaar geweld over, niet alleen in Kansas, maar ook te Washington in de zaal des Senaats.

De groote vraag van den dag is: Zal het zuiden zijne bedreiging, van het Noorden ten onder te brengen, vervullen, of zal het Noorden het Zuiden binnen de reeds lang overschrijde grenzen der wettigheid terug wijzen?

De vraag is niet: Slavernij of vrijheid? Het Zuiden is helaas! nog veel te magtig, het Noorden veel te zwak, dan dat deze practisch zou zijn. De vraag is slechts: zal het Zuiden met dezelfde middelen, met welke het zijne Slaven beheerscht, ook het Noorden onder zijn ijzeren juk brengen? Zal de vrijheid van pers, van spreken, van bijeenkomst, van kiezing en elke andere vrijheid voor de groote vragen van den dag, in het Noorden ook worden uitgeroeid, zooals zij in het Zuiden reeds gedaan is? Zal ook in het Noorden elk, die het waagt voor de vrijheid in het strijdperk te treden, door betaalde bandieten worden nedergeslagen? Reeds is het Zuiden, op tot hiertoe onzijdigen grond tot Washington en Kansas doorgedrongen. Zullen de heeren Atchison en Stringfellow ook in Nebraska en de overige territoiren van het Westen, met de hulp van de troepen der Ver. Staten de slavernij invoeren. Zal ook in Pennsylvania en New York de moordaanval op eenen Senator met 300 dollars kunnen worden afgekocht?

Personen, die zich aan de slavenhouders verkocht hebben, of te weinig scherpzinnigheid bezitten, om den toestand der Unie regt in te zien, stellen u de zaak geheel anders voor.

Zij schreeuwen de partij, die voor Fremont en Dayton in het strijdperk treedt, voor Know Nothings en matigheidsmannen uit, en spreken u van de blanke slaven, die meer dan de zwarte, ons medelijden verdienden; zij ontkennen dat het te doen is om uitbreiding of beperking der slavernij, en vallen zelfs den persoon des republikeinschen Presidentschaps candidaat op velerlei wijzen aan.

Het beste bewijs, dat de *Know Nothings* als zoodanige met de door FREMONT vertegenwoordigde partij niets gemeens hebben, is, dat de zuidelijke leden der orde zich van de noordelijke hebben ontbonden verklaard. Know Nothings vinden wij in het Zuiden verbonden met de slavenhouderspartij, in het Noorden met de partij der vrijheid, waaruit blijkt, dat de slavenvraag door hen zelfs voor gewigtiger wordt gehouden, dan het doel hunner orde. Anders had zij geene scheuring derzelve kunnen veroorzaken.

Even zoo is het met de *matigheidsdweepers* gesteld. Wij zien dezulken in de rijen des Zuidens en des Noordens, ginds met de slavernij, hier met de vrijheid in verband. Overigens heeft de zoogenaamde matigheidsvraag oogenschijnlijk met de presidentskiezing niets gemeens. Noch in het zuidelijke noch in het noordelijke platform is daarvan melding gemaakt. Lieve vrienden! Die met de Presidentskiezing de matigheidsvraag in verband brengt, wil u zand in de oogen strooijen.

Wat de *blanke slaven* betreft, van dezelven zijn er slechts te veel: het zijn diegenen, die, ofschoon vrij geboren, de slavernij in hun hart dragen, zich aan de slavenhouders verkocht hebben en voor snoode soldij hunne slechte zaak drijven. Den vrijen arbeider des Noordens, die een gelijk regt met den rijksten burger heeft, en voorwaar eene waardigere standplaats bezit, dan in eenig land der gansche wereld, eenen blanken slaaf te noemen, is een schaamtelooze [illegible]. Hij zal aan de stembus bewijzen, dat hij geen slaaf is, maar als vrije man voor de vrijheid in het strijdperk treedt.

Niet beter verzonnen, dan de leugen van den blanken slaaf, is de bewering, dat het bij de Presidentskiezing volstrekt niet om *slavernij* en *vrijheid* te doen is, en het Noorden zich slechts van dien kreet bedient, om stemmen te winnen.

Het is eene daadzaak, dat Fremont en de republikeinsche partij er naar streven, Kansas tot eenen vrijen, Buchanan en de zoogenaamde Democraten, het tot eenen slavenstaat te maken. Zij die het van Kansas willen zeker Nebraska, Washington en Oregon deelen. Wordt Kansas een slavenstaat, dan zijn de overige territoiren ook voor de vrijheid verloren en het overwigt der slavenhouders is zoo groot, dat de aristocraten des Zuidens alles wat in het Noorden naar eigen goedvinden zullen handelen, zooals thans bij zich te huis.

Het is verder eene daadzaak, dat sedert de Unie bestaat, het slavenhoudende Zuiden het vrije Noorden nog nooit zoo tegenover stond, als bij deze Presidentskiezing. De heer Fillmore beweerde zelfs, dat het Zuiden zich de keuze niet zou laten welgevallen, in geval dezelve op *Fremont* en *Dayton* mogt vallen. Duidelijker kan de tegenstelling niet worden aangeduid. Wat in de gansche wereld, behalve de slavenvraag, kan de beide groote helften der Unie, die slechts in deze betrekking oneenig zijn, tot eene zoo beslissende tegenstelling voeren?

Laat u niet misleiden, lieve vrienden! Bij de aanstaande Presidentskiezing geeft de slavenvraag den uitslag, maar die vraag is waarlijk niet kort af: vrijheid of slavernij? maar wel, beperking of uitbreiding der slavernij?

Voor de uitbreiding der slavernij kan geen tegenstander van het despotismus stemmen; want de ergste vorm, waarin het despotismus optreedt, is de slavernij. Louis Napoleon en de Oostenrijksche keizer laten hunnen onderdanen toch nog de persoonlijke vrijheid, hoe zeer deze dezelve ook door hunne dwingelandij beperken. Zij verkoopen toch niet mannen, vrouwen en kinderen op de openbare markt. Wel hebben de slavenhouders van het Zuiden gedreigd, dat de tijd zou komen, waarop zij te Bunkerhill de naamlijst hunner slaven zouden afroepen, maar ik denk, dat de vrije mannen van het Noorden het verhoeden zullen.

Vergelijken wij met elkander de beide tegenovergestelde *Presidentschaps-Candidaten!* De meest beteekenende daad in het leven van Buchanan was het manifest van Ostende, dat hij met Soulé en Mason onderteekende,—en liet varen zonder zijn ambt neder te leggen, toen hij het niet kon doorzetten. De groote daad in het leven van Fremont is de vrijheid van Californie en deszelfs goudmijnen. Aan hem hebben wij het te danken, dat deze staat noch in de ketenen der slavernij, noch in die des monopolie's geslagen werd. Wien trekt gij voor? Den diplomaat van Ostende, of den grondvester der vrijheid van Californie en deszelfs onuitputtelijke goudmijnen?

En nu nog tot besluit een woord aan u, medemakkers der jaren 1848 en 1849, die met mij aan gene zijde des oceaans voor de vrijheid goed en bloed hebt op het spel gezet! Toont, dat niet de opgewondenheid van het oogenblik u op de baan der vrijheid dreef, dat gij weet, waarvoor gij streedt, waarvoor Robert Blum en de anderen bloedden! De groote zaak der vrijheid neemt in de oude en in de nieuwe wereld verscheidene vormen aan: In het wezenlijke is zij eene en dezelfde zaak. Wat aan gene zijde van den oceaan de aristocraten zijn, zijn hier de slavenhouders: de personen, die oogsten en niet werken willen. Wie onzer zou ooit weder voor de vrijheid in het strijdperk kunnen treden, die hier voor de uitbreiding der slavernij gewerkt had? Elke vrijheidsman zal den begunstiger der slavernij als eenen afvallige den rug toekeeren.

Ik zelf kan niet stemmen, ik ben geen burger van Amerika, en denk het ook niet te worden, omdat ik den strijd tegen de despoten van Europa tot de hoofdtaak van mijn leven heb gemaakt. Maar ik wilde u toch zeggen, hoe ik zou gestemd hebben, als ik burger was geworden:

VOOR FREMONT EN DAYTON!

Dobbs Ferry, Westchester Co., N. Y., 18 Julij '56.

GUSTAAF STRUVE.

☞ HERBERT, lid van het Congres voor Californie, die den Ierschen oppasser, KEATING, in de openbare eetzaal van een hotel te Washington, vermoordde, is vrijgesproken. Deze uitspraak is eene bespotting der geregtigheid, en heeft veel weg van de minderheid der stemmers in het huis, die Herbert's rotgezel, Brooks, ondersteunde, en van de geldstraf van $300, dien waardigen man voor zijnen lafhartigen aanval op SUMNER opgelegd. Had Keating in die worsteling zoowel Herbert vermoord, dan is er weinig twijfel aan of hij zou aan een eind touw geslingerd hebben. Maar eene jury te Washington kon er niet aan denken, een lid van het Congres te straffen, voor zulk eene geringe overtreding als het doodschieten van een' Ier. "Grensbandieterij" geldt te Washington even zoo goed als in Kansas: en als de Pierce regel door de verkiezing van Buchanan wordt voortgezet, zal dezelve buiten twijfel in het Federale Capitool de bestendige mode worden. Het wordt inderdaad hoog tijd, dat een noordelijke wind den bedorven dampkring te Washington zuivert, en dat zij, die de geregtigheid (?) uitoefenen, aldaar hunnen pligt leeren, of worden afgezet. Een of meer zulke gevallen en uitspraken als die van BROOKS en [illegible] verplaatsen aanhouden van het Capitool naar de eene of andere plek, waar men vrijheid van spreken zal hebben, waar de slavernij zoowel den zedelijken als den politieken dampkring niet vergiftigd, en waar de geregtigheid niet tot spreekwoord en spot is.

Er heerschte eene groote verontwaardiging en gisting onder de iersche bevolking van Washington, over de vrijspraak van Herbert, zoodat deze het geraden heeft gevonden de stad te verlaten. Zijne twee verhooren kosten het Gouvernement $1,800.

GODSDIENST EN STAATKUNDE. — Charles J. Faulkner, Voorzitter van het Democratische committe, heeft eenen rondgaanden brief of circulaire gezonden aan uitstekende Democraten in alle deelen der Unie, met het verzoek om hem allerlei inlichtingen te doen geworden, opzigtelijk de politieke zaken. Onder de vragen die hij voorstelt, is de volgende:

4. Tot welke godsdienstige benamingen behooren de duitsche (fransche, hollandsche, noorweegsche of zweedsche) stemmers in uwe county?

Het doel der vraag is voel- en tastbaar. De Chatholieke stemmers moeten voorzien worden van documenten, die FREMONT beschuldigen van een Know Nothing te zijn; terwijl de Protestantsche stemmers met stukken worden beschonken, die bewijzen dat FREMONT een Catholiek is. Op deze wijze stellen de Know Nothingsche en Democratische bondgenooten zich voor, elkander de behulpzame hand te bieden, en, zoo zij kunnen, hunnen gemeenschappelijken vijand, FREMONT, ten onder te brengen.

HOOR DE ANDERE ZIJDE.—Terwijl de noordelijke deeggezigten verzekeren, dat Fremont een Know Nothing is, ten einde de aangenomene burgers, die tegen de slavernij zijn, er van af te houden voor hem te stemmen, houdt de zuidelijke vleugel der Buchananieten, die met de Know Nothings heult, stijf en sterk staande, dat Fremont geen Know Nothing is. De Washington *Sentinel*, een hevig origineel Buchanan-orgaan, zegt, van Fremonts positie sprekende:

"Hij wordt een Amerikaan genoemd; en toch heeft geen Amerikaan het hart om te beweren, dat hij, in zijnen ganschen leeftijd, een enkel woord heeft gesproken ter gunste van eene der *onderscheidende leerstellingen der Amerikaansche partij.*"

☞ De letters, welke wij voor zes jaren aanschaften, hebben wij voor alle wijdere diensten bedankt en nieuwe daarvoor in de plaats gesteld, zoodat wij het genoegen hebben, onze duizende lezers den *Nieuwsbode* in eenen veel zuiverder druk aan te bieden, dan wij sedert eenige weken doen konden. De daarvoor gedane uitgave is groot, doch wij weten, dat het Hollandsch lezend publiek ons streven naar vooruitgang weet te waarderen.

BINNENLANDSCHE BERIGTEN.

SHEBOYGAN, 4 Augustus. In eene vergadering, verleden woensdag alhier in de geregtskamer gehouden, werd besloten eene belasting te heffen van $25,000 van de vaste goederen der stad, voor den Sheboygan en Mississippi Spoorweg, boven en behalve hetgeen de stad reeds vroeger gedaan heeft, een bewijs van de levendige belangstelling der burgers in die onderneming. Er is dan ook geen twijfel aan of dezelve zal met kracht worden doorgezet.

De excavator of stoomgraafmachine breekt zijnen weg door de hoogte langs de linie van den spoorweg op de zuidzijde der rivier met de kracht eens reus. Er is een dubbel spoor gelegd, zoover als de uitgraving en aardenbaan zich uitstrekken, en verscheidene karren zijn onophoudelijk bezig, met de aarde weg te voeren, die hij opwerpt, dooreen twee kubiek yards in de minuut.

— In de vorige week heeft rechter BROOKS zijne plaats in het huis van vertegenwoordigers weder ingenomen, hebbende zijne constituenten zijnen lafhartigen aanval op Senator SUMNER goedgekeurd, door hem zonder oppositie te herkiezen. De Buchananieten winnen eene stem door BROOKS terugkomst, en nog eene stem door de vrijspraak van den moordenaar HERBERT.

NEWARK, N. J., 27 Julij. Regen! Regen! Regen! roepen planten, dieren en menschen. De gansche natuur is zoo uitgedroogd, door de reeds sedert weken aanhoudende drooge hitte, dat alles moet te gronde gaan, als niet spoedig het verkwikkende nat naar beneden valt. De menschen zijn er nog het beste aan, omdat zij zich met lagerbier behelpen kunnen. Intusschen was ook deze bron gisteren avond op meerdere plaatsen opgedroogd.

— De groote voetganger Mickey Free bragt, gisteren avond ten 11 ure, zijne 105 urige wandeling ten einde. Het laatste uur werd hem kwijt gescholden, omdat ten 12 ure de Zondag begon. In het laatste kwartier was, naar wij hoorden, reeds de grootste ontspanning bij hem opgekomen, terwijl hij zich in de voorgaande laatste uren in zulk eene groote opgewektheid had bevonden, dat zijne pols tot op 128 slagen in de minuut gestegen was.

ST. LOUIS, 28 Julij. De stoomboot *T. H. Larkin*, werd gisteren avond, ongeveer 9 mijlen beneden deze stad, door brand vernield. Boot en lading zijn geheel verloren. De brand ontstond in de stoomboot Texas. De boot wordt geschat op $100,000 en was voor $50,000 verzekerd. De waarde der lading is onbekend. Er zijn geene menschen bij omgekomen.

— De gansche som gelds, aangewezen voor het onderhoud van het leger voor het vorige jaar, is twaalf millioen, honderd vier en twintig duizend, twee honderd zeven en negentig dollars.

CINCINNATI, 21 Julij. Wm. Arrisson werd heden, na zijn derde verhoor, schuldig bevonden aan manslag, als hebbende door eene helsche machine, ongeveer twee jaren geleden, den dood veroorzaakt van den heer Allison. Deze uitspraak baarde groot misnoegen: want hij moet of geheel onschuldig zijn, of ten volle schuldig aan den koelbloedigsten en voorbedachtsten moord; een middelweg is er niet. Het vonnis is uitgesteld en hij zal nu in verhoor komen, voor den moord aan Allison's vrouw gepleegd, die door dezelfde helsche machine het leven verloor.

DETROIT, 23 Julij. De lijken van 8 personen, die bij het verbranden der Northern Indiana zijn omgekomen, werden heden opgevischt door de stoomboot Plymouth Rock. Twee waren verbrand en zes verdronken.

NEW YORK, 16 Julij. Patrick Bourke, een besteller in den kleeren winkel van Samuel Joyce, No 378 Broadway, werd Donderdag nacht op eene geheimzinnige wijze vermoord. Bourke sliep in eene kleine slaapkamer op de tweede verdieping des gebouws. De heer Joyce verliet Donderdag avond ten 8 ure den winkel, waarin Bourke, die sedert tien jaren in Joyce's dienst was, alleen achter bleef. Spoedig daarop zag eene appelvrouw, wier stand zich aan den hoek van Broadway en Whitestreet bevindt, Bourke in zijne kamer met iemand spreken. Het onderhoud duurde tot tegen half twaalf ure, toen verdwenen de beide mannen uit de oogen der vrouw. Zij hoorde geen geraas of iets van dien aard. Toen de heer Joyce den volgenden morgen bij zijnen winkel kwam, vond hij tot zijne verbazing, dat deze nog niet geopend en Bourke er nog niet was. Hij wachtte eene wijl, brak toen de deur open en begaf zich natuurlijk terstond naar de kamer van Bourke. Welk een ontzettend gezigt deed zich voor hem op, toen hij in de slaapkamer trad! Bourke lag dood op den grond, met van het eene oor tot het andere afgesneden hals. Het voorhoofd des dooden was ingeslagen, klaarblijkelijk met een persijzer, dat met bloed bevlekt naast het lijk lag. De grond en het bed waren met bloed bespat en ook op den grond der aangrenzende kamer lagen bloedplassen. Waarschijnlijk ontving de vermoorde de doodelijke wonden in de slaapkamer, liep toen in de grootere kamer en kroop daarop weder naar de slaapkamer terug.

Bij het door Dr. Tinnell gedaan geneeskundig onderzoek bleek, dat de gestorvene zes diepe wonden aan den rug en aan de linkerhand, eene zes duim lange wond aan de keel en vijftien snijwonden aan het hoofd had ontvangen. De linkerzijde van den schedel was volkomen ingebroken. Buitendien vond de arts nog vijftien kleine sneden aan den linker schouder, twee diepe snijwonden aan het gezigt, en eene drie duim lange wond boven de linkeroogholte.

Het is buiten twijfel dat het hun om roof is te doen geweest, daar het aan velen bekend was, dat de overledene $1000 op de Seaman's en Chamberstreet spaarbank gedeponeerd had. Het bankboekje des gestorvenen, dat hij in zijnen koffer bewaarde, is verdwenen. De koffer was opengebroken. Men vermoedt, dat Bourke behalve het bankboekje ook nog eene aanmerkelijke som contant geld in den koffer had opgespaard. De ambtenaren der bovengenoemde bank werden terstond van het voorgevallene verwittigd en verzocht, het geld niet aftegeven, als iemand het bankboek presenteren mogt. Behalve het horlogie, het geld en het bankboek werden nog meerdere kleedingstukken gestolen en men hoopt, dat deze tot de ontdekking des moordenaars zullen leiden.—*N. Y. Abdztg.*

KANSAS. Van al de berigten, die ons geworden, van de geweldenarijen door de Grensbandieten, en ander gespuis, onder het oog der Ver. Staten troepen, gepleegd, deelen wij slechts het volgende mede:

BLUE SPRING, nabij TECUMSEH, K. T.

Den Heer W. G. SHERWIN,
te Dayton, Ohio.

MIJNHEER!

Wij kiezen dezen weg, om u met het droevig lot uws vriends bekend te maken. Gisteren morgen gingen wij, mijn vriend Roocks en ik, naar Tecumseh, toen wij ongeveer elf mijlen van die plaats, zeer ontstelden op het gezigt van het lijk eens vermoorden mans, vast aan eenen boom gebonden, aan den kant van den weg. Hij was met zijnen rug tegen een boom gebonden, met zijne handen en voeten gedeeltelijk er om heen. Hij had een schot juist boven zijn linker oog, van eenen bukskogel, meenen wij. Een groot jagtmes stak in zijne borst. Hetzelve ging het ligchaam door en door en de punt stak twee of drie duimen diep in den [illegible] gisteren of eergisteren vermoord. Er was een paddestoel aan het hecht van het mes gebonden, waarop het volgende geschreven was: *"laat al degenen, die tegen de slavernij gaan stemmen, gewaarschuwd zijn."* Wij gingen naar het naaste huis, dat ongeveer anderhalve mijl van daar was, verkregen daar hulp en gereedschap, en begroeven hem. Hij was ons allen vreemd, behalve den heer More, die zegt dat hij elf of twaalf dagen bij hem heeft te huis gelegen. Zijn naam was Laben Parker, en hij kwam van Cleveland.

Hij had herhaaldelijk in dat kosthuis gezegd, dat hij geen plan had om geweld te gebruiken, maar voor zoo ver als zijn invloed bij de stembus ging, wilde hij dien gebruiken om Kansas tot eenen vrijen staat te maken. Een troep gewapende mannen van Zuid Carolina hadden drie of vier dagen rondom Tecumseh verwijld. Een detachement daarvan was gisteren en eergisteren dien weg afgeweest. Wij weten geen van allen waar zijne betrekkingen wonen, maar onder de papieren in zijnen zak, vonden wij eenen brief van u, van den 6den Mei, en dit is de reden waarom wij ons tot u wenden.

Uw enz.
MARTIN RULEX,
J. E. MOORE,
FREDERICK ROOCKS.

De heer Sherwin, een bedaard, verstandig jongman, verzekerde op den 6 Mei aan zijnen vriend Parker te hebben geschreven, en dus niet twijfelende of deze was waarlijk vermoord, deelde hij het treurig berigt aan de zuster des overledene, die te Cleveland woont, mede.—*Cincin. Comm.*

Een ander.—Een Correspondent, die uit Kansas aan de Cincinnati *Gazette* schrijft, geeft de volgende bijzonderheden op, van eene ontzettende mishandeling eenen vrijstaatsman aangedaan:

"Heden hoorde ik van eene mishandeling, die alles overtreft, wat ik gedurende de rampen in Kansas gehoord heb. Een man, Richards genaamd, vroeger in Ohio woonachtig, doch thans aan de Potawatamie Creek, in het zuidelijk gedeelte van het Territoir, ging van zijn huis naar Westpoort, met het voornemen om binnen vier dagen terug te zijn. In den loop van den eersten dag zijner afwezigheid kwamen er twee menschen aan zijn huis en vraagden naar hem. Bevindende dat hij niet te huis was gingen zij weg, zeggende dat zij zouden komen als hij was teruggekeerd, waarop zijne vrouw hen verzocht zulks te doen, zeggende dat hij binnen een dag of twee te huis zou zijn.

Dien avond ongeveer ten 10 ure, nadat het gezin zich ter rust had begeven, werd er aan de deur geklopt.—Jufvrouw Richards vraagde wat men hebben wilde. Het antwoord was: "Wij moeten Richards spreken." Zij antwoordde, dat hij niet te huis was. Toen bevalen zij haar de deur te openen. "Hij is een vervloekte abolitionist, wij moeten hem hebben." Zij herhaalde: "Hij is niet te huis," en weigerde de deur te openen. Dezelve werd toen opengebroken, en zeven of acht man traden de kamer binnen, en begonnen naar Richards te zoeken. Hem niet vindende, beschuldigden zij jufvrouw Richards en hare dochter, een verstandig meisje van 19 jaar, dat zij hem verborgen hadden. De vrouwen, geheel verbijsterd van schrik, betuigden dat zij de waarheid gezegd hadden, en dat zij hem niet hadden verborgen—dat hij waarlijk naar Westport was. Een der mannen hernam toen. "Jij, G......., jon! wij moeten jou hebben," en sleepte de dochter van het bed, en het huis uit in de struiken, en begon haar stoutelijk te schofferen. Haar moeder werd desgelijks behandeld, en men liet beiden voor dood liggen.

Hoe lang zij in het hout gebleven waren konden zij niet zeggen, maar het gelukte haar eindelijk het huis te bereiken, waar de buren haar den volgenden morgen vonden. Een dertigtal vreesselijk opgewondene mannen zocht de moordenaars nog op te sporen, maar de onverlaten ontkwamen hunne zoowel verdiende straf."

LEAVENWORTH CITY, Kansas Territoir, 10 Julij. Gisteren maakten eenige afgevaardigden uit onze burgers hunne opwachting bij Gen. PERSIFER F. SMITH (dezer dagen naar Kansas verplaatst), in zijn kwartier te Fort Leavenworth, om hem hunne grieven voor te leggen, en zijne tusschenkomst als bevelhebber van de militaire magt in het Territoir te verzoeken, ten einde hun leven en bezittingen tegen de benden gewapende stroopers van Zuid Carolina, Georgia en Alabama te beschermen, die in de verschillende rivier-towns gestationeerd zijn, gewapend met de wapenen der Ver. Staten en onderhouden door bijdragen hun van Missouri verstrekt. Gevraagd, om deze gewapende krijgsbenden te verstrooijen, zoo als de Vrijstaats-mannen in het Territoir verstrooid zijn, is zijn antwoord, dat hij *daartoe niet gemagtigd is—dat deze benden* NAAR DEN REGEL ZIJN AANGEWORVEN *als* MILITIE *van het Territoir, en dat alles wat zij doen* ONDER DE KLEUR VAN WETTIGHEID *geschiedt, en dat er voor ons (vrijstaats-mannen) geene verhelping is, dan in de toekomst, door ons te vervoegen tot de burgerlijke overheden, die er dan zullen zijn.*

WASHINGTON, 25 Julij. De heer Wilson stelde in den Senaat het besluit voor, dat den President der Ver. Staten zoude gevraagd worden, om den Senaat in te ligten of hetgeen wij onder Leavenworth, 10 Julij, mededeelden waar was, en zoo ja, dat dan den President verder zou gevraagd worden, om den Senaat te berigten, of Generaal *Smith* tot zulk een antwoord, als hij aan de burgers van Leavenworth had gegeven, door den President der Ver. Staten of den Secretaris van Oorlog gemagtigd was?

— Het Huis van Vertegenwoordigers behandelde gisteren de Army Appropriation Bill. (Het wetsontwerp der geldverstrekkingen voor het leger.) De Heer Barbour, van Indiana, stelde eene wijziging aan het slot voor, dat betaling aan het leger toewijst, door er bij te voegen dat "geen gedeelte der bondstroepen zal gebruikt worden, om de gewaande wetten van Kansas door te zetten," welke zijn opgesteld door een onecht wetgevend ligchaam van Missouriers, en dat niet een burger zal gedwongen worden, om eenigen beambten, die als Marshal of Sheriff in het Territoir handelt, aan eene legermagt te helpen.

De Pro-slavernij mannen vingen er een wanhopig gevecht tegen aan, maar het werd er met 72 stemmen tegen 57 doorgehaald.

De heer Stanton stelde eene nadere wijziging voor, door er bij te voegen "de gewaande Territoriale wetten van Kansas zijn van nul en geener waarde."

Dit, na eenen heeten strijd, werd er ook doorgehaald met 67 tegen 56 stemmen.

Door te weigeren voor geld te stemmen, om de gewapende dwingelandij in Kansas staande te houden, heeft het Huis getrouw den wil van deszelfs constituenten vertegenwoordigd. Wij vertrouwen dat men in de aldus aangenomen houding zal volharden, ten spijt van den tegenstand, dien de Senaat zonder twijfel maken zal. Het is beter in het geheel geen geld verstrekt, dan het toegestaan om te worden besteed aan oorlogvoeren met en onderdrukken van de burgers onzer eigene Territoiren.

— 28 Julij. De President heeft den heer John W. Geary, van Pennsylvanie, in de plaats van Shannon, tot Gouverneur van Kansas benoemd. Voor vele jaren burgerlijk landmeter, werd hij tot kolonel van het tweede Pennsylvanische regiment in den Mexicaanschen oorlog verkozen.

"O Ja, sir! Het nieuws brandt mij op het hart. Gisteren avond dan toen gij den spitsboeven ontsprongen waart en deze nog in de duisternis over elkander tuimelden, ijlden Bryan en de overige mannen, die in de gelagkamer op den afloop gewacht hadden, met licht naar boven, omdat zij door het geraas vast en stellig geloofden, dat de kerels bezig waren met u koud te maken. Toen nu echter het gezelschap wat uit elkander was geraakt en zag, dat de vogel gevlogen was, toen ontstond er een geweldige strijd. Voor zoo veel ik er van gehoord heb, zijn namelijk aan de menschen van het land allerlei beloften gedaan, en daar gij ontsnapt zijt, moet er in niets woord zijn gehouden. Daarom zijn velen Bill Green te lijf gegaan, waarom hij de whiskey en brandy, die gij hun had toegezegd, niet had aangenomen, dat zou veel beter geweest zijn, dan zich nu te laten bedriegen; daarop is Bill grof en woedend geworden, en er is eene vechtpartij losgebroken, zoo als er in langen tijd niet geweest is. Bryan's halve huis is vernield, en Bill Green heeft er een' over den kop gebakt, dat hij nog voor dood lag, toen ik de stad verliet. Maar de Sheriff is ook bij de hand geweest en heeft den goeden Bill voorloopig achter het slot gestopt.

Nu komt echter de hoofdzaak, sir!

Den weinigen betere lieden, die ook bij het spectakel waren, was het toch een weinig benaauwd geworden, toen zij het einde van de zaak hadden gezien. Daarom zijn zij de stad rondgegaan, hebben u ontzaggelijk geprezen, hebben verteld, welk eene mooije aanspraak gij hebt gedaan en hoe gij het Zuiden geprezen hebt, en zij hebben op Bill Green en de rest dapper gescholden. Vele van de andere burgers en kooplieden—die reeds kwaad genoeg om de wanordelijkheden waren, omdat zij meenden dat de gansche stad er door in eenen kwaden naam zou komen—hebben met hen zamengespannen en alzoo hebben zij, heden morgen ten tien ure, eene groote vergadering gehouden en verklaard, dat geen ordelijk burger der stad, met de wanorde iets had te doen gehad, dat gij een allerbeste kerel waart en van hen alle bescherming en hulp zoudt genieten, als gij verder als buur wildet blijven. En zoo als dat bekend is geworden, heeft Miss Mary geweend en mij voortgedreven, om u hier te wachten en naar de stad te brengen, zoodra gij kwaamt."

Frank had met ingespannen aandacht toegehoord en eindelijk het heele eten vergeten.

"En dan ook geen oogenblik langer hier gebleven!" riep hij opspringende en het geeindigde maal ter zijde schuivende. "Hebt eenen vrolijken dag met elkander!" voegde hij er bij, den zwarten al het geld toewerpende, dat hij bij zich had, en was in twee sprongen in de open lucht. Snel werd het paard gezadeld en voort vloog hij. Eerst toen hij de stad bereikte, reed hij langzamer. Hier wachtte hem eene andere voldoening. Uit alle winkels, waar men hem bespeurde, kwamen de menschen naar buiten, hem groetende en hun leedwezen over het gebeurde betuigende. Frank hield overal stil, drukte de handen en bedankte hen. Velen gingen pratend langzaam naast hem, tot hij eindelijk, om aan de zaak een goed einde te maken, voorsloeg, om eenen algemeenen "drink" te nemen en wel bij Bryan, die zeker aan de gansche zaak van gisteren onschuldig was geweest en het meeste geleden had. "Hij is een gentleman door en door!" beette het nu van alle kanten en ieder, die zich op de straat liet zien, moest zich bij hen aansluiten, om mede te drinken. Zoo ging de trein de straat op, het hotel, waar Frank zijn paard vastbond, voorbij, naar den winkel van den eenigzins verbluft kijkenden Bryan. Frank hield zich intusschen niet lang op. Hij trok den eigenaar ter zijde. "Schenk zoo veel in als de menschen drinken willen," zeide hij, "morgen ochtend kom ik, om te betalen en over meer met u te praten. Ik denk, Bryan, dat vriendschap tusschen ons beter is dan vijandschap.—Komt aan, heeren, wat drinkt gij?" En terwijl de glazen rinkelden en de fleschen rondgingen, sloop hij weg.

Mary zat in gedachten verzonken, toen Frank in hare kamer trad. De blos der vreugde overdekte plotseling haar gelaat; zij sprong op en wilde hem te gemoet ijlen, maar zij moest zich aan den stoel vasthouden, om niet te vallen. Hij trad snel op haar toe en knielde voor haar neder. "Mary," zeide hij, "ik weet nu alles, wat gij voor mij gedaan hebt, zonder dat ik er iets van vermoedde. Ik moest u aanbidden en vereeren als mijnen beschermgeest; maar Mary," riep hij opspringende en haar omarmende, "ik kan u immers maar lief hebben; ik heb mij reeds vroeger geheel en al aan u weggegeven en heb nu niets meer. Wat moet ik dan nog doen, Mary?"

"Heb mij lief, heb mij lief, heb mij lief!" riep zij zich vast aan hem drukkende, en zoo stonden zij, verloren in hun geluk en alles vergetende, wat de toekomst nog zorgelijks voor hen brengen kon.— — —

Gordon kwam ook dezen nacht niet te huis, en Frank deed met Ned op den derden dag vergeefsche togten naar alle plaatsen in de buurt, om hem te vinden of ten minste van hem te hooren.

Op den vierden dag bevestigde zich echter het geheime vermoeden van onzen vriend. Nabij de stad wierp de rivier twee lijken op, die elkander vast omstrengeld hielden. Het waren Gordon en de Boschapin. Die zich in het leven op het bitterste gehaat hadden, had de dood in eene afgrijsselijke ironie zoo naauw vereenigd, dat het slechts na herhaalde pogingen gelukte, de lijken te scheiden.— —

Eerst later, in gelukkigere dagen, deelde Frank zijne vermoedens aan de ouderlooze dochter mede. Waarschijnlijk had Gordon den Duitscher nagespoord, toen deze het Lynchgeregt ontvloden was, en bij den molen de Boschapin aangetroffen. Hij had niet willen verzuimen, dezen hem zoo lang ontsnapten vijand te vangen, en was met Jack Davis aan het vechten geraakt, waarbij de buigzaamheid der waanzinnigheid tegen zijne sterkte had opgewogen. Waarschijnlijk, daar Jack den rivieroever was lange gekomen, waren beiden onder het vechten van de steilte af in het water gestort.

Er was een jaar na de verhaalde gebeurtenissen verloopen, toen Frank zijne bruiloft met Mary Gorden, het rijkste meisje uit de county, vierde. Maar Ned, die eindelijk begrepen had, dat Mary zich over zijne ongetrouwheid noch kwellen noch ergeren zou, leidde op denzelfden dag zijn buurmeisje en vriendinnetje als vrouw zijne woning binnen.

Frank en Mary reisden op den dag huns huwelijks naar het Oosten. Zij willen, tot Ned's leedwezen, zich daar geheel nederzetten, als zij de behoorlijke schikkingen over hunne uitgestrekte landerijen gemaakt zullen hebben.

Errata.

In het bovenstaande verhaal komt een paar malen voor *snijmolen*, dit moest zijn *zaagmolen*, en *committé van veiligheid*, dit moest zijn *committé van waakzaamheid*.

DE MAN VOOR HET UUR.

Een welsprekend Ohionaar, geeft op deze wijze uitdrukking aan hetgeen, waarvan zoo vele duizenden stemmers zich overtuigd houden:

Er is geen twijfel aan het welslagen van FREMONT. Ga, lees het historieblad, ga, lees de verledene worstelingen en uitkomsten, en gij zult bevinden, dat ten allen tijde in de geschiedenis der wereld, als er eene groote daad moest volbragt worden, de groote Onderhouder des heelals juist den man deed opstaan, om die daad ten uitvoer te brengen.

Paulus was er noodig: hij werd bekeerd om tot de verlichtste en beschaafdste natie der oudheid te spreken.

Luther was er noodig, en hij blies dien rukwind, die gansch Europa deed ontwaken.

Cromwell was er noodig, en hij stond op met zijne fiere puriteinsche soldaten, die psalmen konden zingen en bidden, en hun kruid droog houden. En FREMONT was er noodig, om den strijd voor vrije mannen te strijden, en hij werd niet te ligt bevonden.

Ik spreek gaarne aan FREMONT. Ik denk gaarne aan hem onder mijne medeburgers, en in de stilte der eenzaamheid, want zijn karakter is een dergenen, die groote en edele gedachten inboezemen. Er is een klein voorval in zijne geschiedenis, dat ik wel met eene pen van vuur zou willen nederschrijven op het hart van elken knaap in ons gansche land.

Toen hij twaalf jaren oud was, werd hij vaderloos. Zijne moeder was zonder middelen van onderhoud, en hij zeide tot haar, ik ga het eene of andere werk zoeken, en zal beproeven of ik niets kan verdienen om ons te onderhouden. En hij ging werken bij een zuidelijk man—een aristocraat, die niet wilde hebben, dat de wees aan zijne tafel at. Hij wilde hem ook niet bij de slaven zetten, omdat hij een blanke was, en maakte dus een zijtafeltje; en daar nuttigde JOHN C. FREMONT, de kleine weesjongen, zijn maal in stilte.

Ik weet er iets van, wat hij gevoelde; want ik was de zoon eener weduwe van mijn vijfde jaar af. Ik kan het mij verbeelden, hoe zijn hart van medelijden en liefde klopte voor de moeder, die hem onder het hart droeg, en met engelachtige teederheid over zijne kindsche jaren waakte. Ja, ik houd veel van Fremont; en die zoon der weduwe, die niet mogt eten aan de tafel des slavenhoudenden aristocraats, zal, hieraan twijfel ik niet, onder God, het lot van millioenen aan zijne handen zien toevertrouwd.

Welk eene les is dit niet voor al de jongelingen dezes lands, dat, bij beschaving van den geest en veredeling van het hart, er geene plaats is, waarop zij den blik niet mogen rigten; geen stand in het leven, hoe hoog verheven ook, dien zij niet mogen innemen; geen genootschap zoo beschaafd, zoo verfijnd, dat de deur niet voor hen zal worden opengeworpen, om hen uittenoodigen binnen te komen. Het zit niet in het vele geld, of de uitgestrekte akkers, die een man bezit; maar in zijne zedelijke reinheid, zijne deugd, zijne liefde voor wetenschap en kunst en alle goede en schoone zaken.

HOEVEEL ZIJN ER IN DEN KRIMSCHEN OORLOG GESNEUVELD?—Het getal dooden in het fransche leger, zoo als het is openbaar gemaakt, heeft iedereen verbaasd doen staan, om deszelfs kleinte. Het gouvernement geeft 62,500 op als het wezenlijke verlies. Het engelsche gouvernement geeft 22,000 op als zijn verlies; de Sardiniers 2,500; het welk voor de drie natiën, eene som oplevert van 87,000 man. Maar daaronder zijn niet begrepen de verminkten, gewonden en overledenen. De verhouding is ongeveer viervoud voor deze klasse. Dit zou 350,000 uitmaken in de drie legers, die, in de twee jaren van oorlog, zijn buiten staat gesteld.

"DROMMELSCHE SCHOBBEJAKKEN."—Kol. BENTON zeide dezer dagen te Bolivar, Polk county, dat de afgevaardigden van de [illegible] Staten der Unie, die de Nationale Democratische Conventie [illegible], alonsen, mannelijke ligtekooijen waren, sir; niet eens goed [illegible] hel te gaan, omdat daar niemand werd ontvangen dan zij die [illegible] hadden;—en deze drommelsche schobbejakken niets hadden dan kroppen—niets dan kroppen, sir.—Zoo zegt de Bolivar Courier [illegible]

Hij werd, in 1849 door President Polk aangesteld, om naar California te gaan, als postmeester van San Francisco. Hij werd vervolgens door Generaal Riley aangesteld, als Regter of alcade. Hij was de eerste Mayor van San Francisco onder het city charter enz. Hij wordt gezegd volle veertig jaren oud te zijn en wonderlijk goed geschikt, om de pligten te vervullen van het ambt, waartoe de President hem heeft aangesteld. Wat anders dan iets goeds is er ook van Pierce's aanstellingen te wachten!

— De heer Shermann bood in het Huis een ander amendement aan van de *Army* Appropriation bill, waarbij bepaald werd, dat geen gedeelte van de militaire magt der Ver. Staten zal gebruikt worden, om de vermelde wetten der wetgevende vergadering, bijeengekomen te Shawnee Mission, door te zetten, voordat het Congres verklaart, dat deze wetten de wetgeving passeerden, verkozen overeenkomstig de organisatie wetten, er, voordat het Congres aldus verklaart, het de pligt zal zijn des Presidents, om de militaire magt te gebruiken tot bewaring van den vrede, tot onderdrukking van opstand, tot terugdrijving van invallers, en tot bescherming van persoon en eigendom der burgers van het Territoir, op de groote wegen van Missouri en elders, tegen onwettig doorzoeken en inbeslagnemen; en dat de President de tegenwoordige territoriale militie zal outwapenen, de wapenen der Ver. Staten terug vorderen, en voorkomen dat gewapende personen in het Territoir komen, om den openbaren vrede te verstoren of wezenlijke of gewaande wetten van kracht te maken.

GEMENGDE BERIGTEN.

George Wilson, de neger, die verleden najaar den kapitein van den schoener Eudora Imogen vermoord heeft, is te White Plains, N, Y., opgehangen, tot het laatste oogenblik volhoudende, dat hij onschuldig was.—Te St. Johns, N. B., heeft de gouverneur de herroeping van de drankafschaffingswet goedgekeurd.—De locomotieven in Duitschland zullen in het vervolg met glas worden overdekt, zoodat de machinisten tegen wind en regen beschermd zijn, en toch goed kunnen rondzien.—Mevrouw Harriet Beecher Stowe is naar Europa vertrokken.—De eerste lading nieuwe wintertarwe, (15,000 bushels,) is den 26 Julij, met de schroefstoomboot *Evergreen City*, van Chicago naar Buffalo verzonden.—Verscheidene personen van de *Northern Indiana* zijn omgekomen, door dien de levensredders, door de vrouwelijke passagiers, bij het naar bed gaan, tot speldekussens gebruikt en alzoo nutteloos gemaakt waren.—Te East Fishkill, is een zoontje van Alfred van Wyck omgekomen, ten gevolge van het doorslikken van een gedeelte van een lucifersdoosje, waarmede hij gespeeld had. *Kingston Journal*.—De aanstaande (de achtste) tentoonstelling van het Staats landbouwkundig genootschap van Michigan, zal op den 30 Sept. en 1, 2 en 3 Oct. te Detroit gehouden worden.—De Republikaner (een duitsch blad te Cincinnati) heeft, sedert de benoeming van Fremont, in Indiana meer dan 1000 abonnenten aangewonnen.—De stoomboot Niagara is den 30 Julij te Boston afgevaren, met 110 passagiers en meer dan $370,000 in specie.—De Duitschers van Detroit hebben een genootschap opgerigt onder den naam van "Duitsch republikeinsch genootschap."—In de eerste helft van dit jaar, van 1 Jan. tot 1 Julij, is te New York de som van $21,896,847 in goud uit California aangebragt.—Het schip South Carolina is den 22 Julij, na eene reis van 55 dagen, van Rotterdam te New York aangekomen.—Het Sheboygan Journal wordt weder uitgegeven, om met de laatste hoop voor Buck en Breck den geest te geven.—Kol. Fremont heeft aan Gouv. Körner persoonlijk verklaard, dat hij, als hij tot President verkozen wordt, elke bill met zijn veto zal beleggen, die eene schending der regten der ingewekene burgers ten doel heeft.—Gedurende de laatste zeven jaren, zijn er in en bij San Francisco, California, veertien honderd moorden gepleegd.—Minnesota telt nu honderd en twintig duizend inwoners, en is voornemens in de volgende Zitting van het Congres, om opneming in de Unie te verzoeken.—Bij eenen 4den Julij maaltijd, nabij Charleston, Zuid Carolina, werd de volgende toast gedronken: "DE UNIE! Moge zij spoedig ontbonden en de achtbare P. S. Brooks de eerste President der Zuidelijke Republiek zijn!"—Gouv. Houston, van Texas, heeft zich voor FILLMORE en DONELSON, de K. N. benoemden, verklaard.—Bij het feestmaal ter verjaring der Palmetto Schutters (Zuid Caroliners) van Atchison werd de volgende toast gedronken: "DE STAD ATCHISON! Moge zij, nog voor het jaar 1857 ten einde loopt, de hoofdstad eener Zuidelijke Republiek zijn!"—Den 29 Julij is de stoomboot *John Jay* op het meer George, Vermont, verbrand, en verscheidene van de passagiers en de manschap zijn er bij omgekomen. De lijken van vier vrouwen zijn gevonden.—De Cincinnati *Volksfreund* is nog maar het eenigste duitsche blad in Ohio, dat Buchanan ondersteunt.—

☞ Men verzoekt ons het volgende te plaatsen:

CHICAGO, 22 Julij, 1856.

Voor ongeveer vier maanden kwam hier eene familie, genaamd *Lodewijk*, uit Rotterdam aan, bestaande uit man, vrouw en 2 nog zeer jonge kinderen, waarvan een nog zuigeling is.—

Zij waren geheel buiten geld en door mijn toedoen kregen zij meubels en kookgerij, bij de week aftebetalen.

De man is een vlijtig, spaarzaam en hardwerkend persoon, die niets nalict om er boven op te komen en zijne familie van het noodige te voorzien.—Hij was dan ook zoover, dat hij op 5 a 6 dollars na, de schuld betaald had, toen hem, nu ongeveer 14 dagen geleden, in de fabriek, waar hij werkzaam was, een ongeluk te beurt viel, dat hem benevens vrouw en kinderen in den beklagenswaardigsten toestand dompelde. Bezig zijnde een afgeweken riem op het rondsel te wippen, brak de toestel en een der ijzeren cylinders, 400 a 500 pond zwaar, viel op zijn hoofd en veroorzaakte eene afgrijsselijke wond, zijn schedel gedeeltelijk verpletterende. Hij werd als dood te huis gebragt. Geneeskundige hulp heeft gedaan wat mogelijk was, doch hij lijdt verschrikkelijk en zal, zoo ook behouden, echter voor langen tijd buiten staat zijn den arbeid te hervatten.

De vrouw en kinderen zijn beroofd van hunnen steun en broodwinner; geen penning is in kas, en het hartbrekende tooneel, een kind aan zijne moeder om brood vragende, waar geen brood was, (in mijn bijzijn voorgevallen) deed mij besluiten, al het mogelijke aan te wenden om het lot der ongelukkigen te lenigen. Ik heb mij belast met eene kollecte bij bekenden en vrienden, en verzoek u vriendelijk het uwe bij te dragen door een beroep op de liefdadigheid van onze landgenooten, door middel van uw blad, en u te willen belasten met den ontvangst van gelden ten uwent, terwijl ik mij daarmede alhier belasten wil.

Elke gift, hoe gering ook, is eene weldaad voor de noodlijdenden; terwijl het eene familie geschonken wordt, de achting en hulp van iedereen waardig.

Dat niemand achterblijve, wenscht

Uw hoogachtende vriend,

F. PASDELOUP.

☞ Wij meenden niet beter te kunnen doen, dan bovenstaande in zijn geheel te plaatsen, en willen met veel genoegen aan het verzoek van den menschlievenden inzender voldoen, door ons te belasten met den ontvangst der liefdegiften, welke men voor deze ongelukkige familie mogt willen afzonderen en ons ter hand stellen of toezenden. Van al hetgeen ontvangen wordt, zal in ons blad opgave worden gedaan, ten einde de inzenders omtrent den goeden ontvangst gerust te stellen.

Redactie Nieuwsbode.

Slavernij uit den duivel en niet uit God.

Onderdrukking, van welken aard of natuur ook, is even zoo nadeelig voor 't menschdom, als zij eene zonde is tegen God, en kan niet anders deszelfs oorsprong hebben, dan uit *hem*, die het menschelijk geslacht vijandig, en in de heilige schriftuur, de "menschenmoorder" genaamd wordt. Dat nogtans eene zonde, en voor den mensch een nadeelig iets, zoodanig kan verklaard en als iets goeds zijnde kan voorgesteld niet alleen, maar ook aangenomen worden, leert ons de ondervinding maar al te dikwijls en te klaar. Dezelfde bedrieger, die het eerste menschenpaar met bedrog van hunnen eersten staat deed vervallen, heeft altijd, door al de wisselende eeuwen heen, zijne pogingen daar heen gewend, om door onderdrukking en geweld, onze door de zonde vervloekte aarde tot het tooneel te maken van zijne vervloekte aanslagen.

Niet alleen hebben zijne helsche pogingen steeds gestrekt, om den mensch van God af te brengen, maar ook, als het van zelf daar uit voortvloeijende gevolg is zijn boos doeleinde altijd geweest, om den eenen mensch tegen den anderen te stellen en aan onderdrukking en verdrukking den vrijen teugel te geven. En om zijne helsche en looze voornemens des te meerder ingang te doen vinden onder het van God afgeweken, maar nog niet geheel zonder indrukken van God levend menschdom, bekleedt en omhult hij dezelve met den schijn van goed en regt, en grond dezelve op de door hem verdraaide schriftuurplaatsen.

Onder deze in de hel ontworpene plannen, om het menschdom te verwoesten, bevindt zich het schrikgedrogt slavernij, deszelfs hatelijkheid en afkomst reeds door deszelfs benaming uitdrukkende. Schrikgedrogt met regt, dewijl het den hoewel gevallen, maar nogtans naar Gods evenbeeld geschapen mensch, gelijk, ja zelfs beneden het redelooze vee stelt. Hij die voor bijna zes duizend jaren Gods woord verdraaide, zelfs met eenen eed het bevestigende, en daardoor den mensch zijn eigen diep ongeluk deed bewerken, heeft ook voor deze ziel en ligchaam verdervende zonde, een voorwendsel gevonden, en er eenen schijn aan gegeven, als of zij door God, die het menschdom liefheeft, ware ingesteld. Maar verre zij God van goddeloosheid of de Almagtige van onregt; nimmer kan iets, dat naar onderdrukking zweemt, deszelfs oorsprong hebben uit Hem, die al hetgeen mogelijk was heeft aangewend en nog aanwendt, om den mensch vrij en gelukkig te maken.

Wat slavernij is, behoeft zeker geen betoog. Zijn wij niet willens blind, hebben wij niet alle gevoel uitgeschud, dan kunnen wij zeker dat monster van ongeregtigheid staande zien gehouden niet alleen door den Staat, maar ook door de kerk. Wij kunnen als het ware met de ooren het geroep en geschrei hooren dat dagelijks ten hemel opklimt van hen, die in hare boeijen zuchten. Wij kunnen als het ware dagelijks de bloedige ruggen en ledematen zien van hen, die onder haar geweld voortgezweept worden tot hunnen arbeid. Hoor het gekerm en geschrei van hen, die God door natuurlijke banden, welke altijd als heilig moesten beschouwd worden, aan elkander gehecht heeft, maar die de slavernij van een scheurt en zonder aanzien van personen of jaren voor altoos van elkander verwijdert.

Ziet man en vrouw, ouders en kind van elkander weggevoerd, als beesten naar de markt; ziet het handen wringen, hoort het smeeken en bidden, maar te vergeefs, slavernij heeft het hart van den onderdrukker verhard en versteend tegen het geroep der ellendigen.

Ware dit het al, ware dwangarbeid met al deszelfs verlagende en vernederde uitwerkingen (voor geene andere misdaad dan hunne kleur hun opgelegd) slechts hun deel, hoewel dit van zich zelven alreeds genoeg is om Gods toorn en wraak op hunne onderdrukkers te doen nederdalen, er zoude nog iets overblijven, waarmede de onder de slavernij zuchtenden zich konden vertroosten. Maar neen! De vijand van des menschen geluk is niet te vreden met den mensch half te verwoesten, en hem slechts ten deele van zijn geluk te berooven. Slavernij eischt van den mensch ziel en ligchaam; het is haar niet genoeg in menschen vleesch handel te drijven, maar zij zoekt ook de vermogens der ziel te verdooven en uitteblusschen. Zij zoekt den mensch zielloos te maken en beide ziel en ligchaam te verderven. Nimmer kon er een beter middel bedacht worden, om den mensch te ontmenschen, om van den naar Gods evenbeeld geschapen mensch een beest te maken. Zelfs in dit land, beroemd om het genot van vrijheid, moeten over de vier millioenen menschen zuchten in de banden van slavernij, en daarom, om de waarheid van het gezegde te onderzoeken, behoeft men slechts naar de zuidelijke staten van onze Unie te gaan, waar het monster slavernij zich in al deszelfs afschuwelijkheid vertoont.

Maar niet alleen rust de vloek van slavernij op het nageslacht van Cham, maar haar nadeelige invloed doet zich ook gevoelen aan de afstammelingen van Japhet. Niet alleen verdooft het alle menschelijk gevoel in de ongelukkige Afrikanen, maar ook al te dikwijls ente algemeen verandert het hun onderdrukkers in onmenschen en duivels. En waarom? Omdat het tegen Gods wil en gebod is. God die zich zelven nimmer tegenspreekt, gebiedt ons onze naasten lief te hebben als ons zelven. Het is waarheid, het beginsel van slavernij wordt verdedigd (want de grootste zonden hebben deszelfs verdedigers) uit Gen: Cap: 9 vers 25, 26 en 27 waar Noach profiteert, hetgeen er met zijn nageslacht geschieden zal; maar hierin kunnen wij juist zoo veel grond vinden, om de slavernij op te doen steunen, als de Joden grond hadden voor hunne onschuld in het kruisigen van onzen Heiland, omdat het geprofiteerd was, dat Jesus gekruisigd moest worden. Eene profetie kan niet altijd, zoo ooit, als een gebod aangemerkt worden; want dikwijls vinden wij in de schriftuur den Israëliten aangekondigd, dat God hun zou straffen door andere volken, zonder dat dit de andere volken regt gaf, om in het land der Israeliten te vallen, hunne steden te verwoesten en hen gevankelijk wegtevoeren.

Dat de Israeliten slaven hadden in het oude testament, was niet omdat God het hun geboden had, maar omdat zij Gods gebod niet nakwamen of gehoorzaamden. God had hun geboden de Canaäniten te dooden, zonder onderscheid, maar zij, zonder God hierin te erkennen, maakten hen tot slaven, omdat zij gezworen hadden hen niet te dooden. Ook kan de toelating hiervan niet aangemerkt worden, als door God toegestemd of als met Gods wil overeenkomstig; want ook veelwijverij werd toegelaten, zelfs in Abraham, David en anderen, maar nogtans omdat dit toegelaten is geworden, zal niemand zoo dwaas zijn, om daaruit te besluiten, dat het volgens Gods wil was, en daarom ook nu zou behooren plaats te hebben. En al waren er zulke uitsluitende bewijzen niet tegen slavernij, het gebod "hebt uwen naasten lief als u zelven" is meer dan voldoende om te bewijzen, dat slavernij tegen Gods wil, en dien ten gevolge eene groote zonde is.

Het is ongeregtigheid, die bedreven werd en wordt, door christen en onchristen, staatsmannen en predikanten. Het is eene zonde, die aan de hand gehouden wordt door kerk en staat. Stond de eerstgenoemde op hare plaats, slavernij kon niet lang, ten minste in onze Unie, bestaan; maar omdat de kerk deelgenoot is in die groote zonde, en handel drijft en toelaat in christen en onchristen, zoo sterkt zij de hand des laatstgenoemden of des staats.

Medechristenen en Landgenooten, die met mij het land onzer geboorte hebben verlaten, om eene verblijfplaats te zoeken in deze Republiek! Onze roeping en onze pligten als menschen en christenen roepen ons, om al het onze aan te wenden, tot geheele verwijdering en vernietiging van een kwaad, hetwelk niet rusten kan en niet rusten zal, voor en aleer al de arbeidende klassen, Afrikanen zoo wel als Europeanen, christen zoowel als onchristen, hunne halzen gebogen hebben onder deszelfs onverdraagbaar juk. Stilzwijgen of vertoeven zal ons vroeg of laat deszelfs schrikkelijke vergelding te huis brengen. Nu alreeds zijn deszelfs gevolgen kenbaar. Er zijn gewigtige tijden ophanden; partijzucht geldt hier niet. Hebben wij de vrijheid lief en zoeken wij hare beginselen te bewaren, dan behooren wij nu vooral uit de oogen te zien en, met regt en geregtigheid aan de hand, datgene te bewaren en uittebreiden wat Gods voorzienigheid ons gegeven heeft. De gevolgen van den vloek, dien slavernij altijd na zich sleept, komen ook op ons als medeburgers van deze Republiek en als medechristenen van dat genootschap of die genootschappen, welke nog niet gereinigd zijn van dit kwaad. Gedenkt hoe meer dan vier millioenen van onze medemenschen van dezelfde stof, van den *zelfden stamvader Adam*, geketend door de banden van slavernij beroofd van de zegeningen, die wij genieten, dagelijks hun gewoen ten hemel zenden, en dat vroeger of later een regtvaardig God ons zal straffen, indien wij niet doen wat wij vermogen, om het juk der slavernij te verbreken, waar wij ook kunnen. Zijn wij getrouw in onze pligten, dan zal God ons zegenen, zijn wij dit niet, dat zijn wij niet beter dan die Republieken, die voor ons bestaan hebben, en ons slechts hunne namen hebben nagelaten.

BELOIT, (WIS.) COLLEGE. J. BAAY.

MARKTPRIJZEN.

SHEBOYGAN, WIS. den 4den Augustus 1856.

Aangaande de veldvruchten kunnen wij berigten, dat koren, rogge, haver en gras beter staan dan gewoonlijk. Aardappelen lijden veel door gebrek aan regen, en haver zal zeer beschadigd worden, als het drooge weder aanhoudt. De nieuwe tarwe is goed van hoedanigheid, doch zij wordt nog niet aangevoerd.

MEEL, Tarwe, ℔ zak.	$ 2,37 @ 3,00
MEEL, Rogge, „ „	2,66 @ 2,75
MEEL, Boekweit, per 100 lbs.	— @ —
Blanke Winter Tarwe, ℔ bushel,	0,95 @ 1,00
Roode winter Tarwe „ „	0,85 @ 0,90
Club Tarwe, ℔ bushel.	80 @ 85
Zomer Tarwe, „ „	— @ —
Rogge, „ „	— @ —
Garst, „ „	— @ —
Haver, „ „	0,37 @ 0,40
Ind. Koren, „ „	— @ —
Witte Boonen, „ „	— @ —
Erwten, „ „	— @ —
Aardappelen, „ „ (nieuwe)	75 @ —
Vleesch, ℔ 100 lbs.	— @ —
Spek, „ „ „	— @ —
Boter, ℔ lb.	14 @ 15 c
Reuzel, „ „	— @ — c
Kaas „ „	— @ — c
Eijeren, ℔ dozijn	13 @ 15 c
Drooge Appels, ℔ bushel	1,75 @ 2,00
Groene Appels, ℔ barrel	— @ —
Spek (mess) ℔ barrel	— @ —
Zout, ℔ barrel	2,25 @ 0,00
Wit Visch, ℔ barrel,	— —
Whiskey, per gallon	0,34 —
Timmerhout, per M.	— @ —
Shingles, ℔ M.	— @ —
Hooi, ℔ ton	7,00 @ 8,00
Hout, per cord,	— @ —

VARIA.

VOORVALLEN BIJ HET ONGELUK OP HET MEER ERIE.—Een passagier op de Mississippi verhaalt ons het volgende:—Gedurende het branden van de *Northern Indiana*, zagen wij eenen grooten, zwaren man op het orkaan—dek staan, die aarzelde om den onvermijdelijken sprong in het water te doen, maar toen de vlammen al hooger en hooger stegen, deed hij eene poging om langs een touw af te dalen, dat van de boot afhing, om den afstand, dien hij springen moest, te verminderen. Dit doende raakte zijn horlogieketting vast, en zijn horlogie, uit zijnen zak gerukt wordende, rammelde met den ketting langs de zijde der boot en viel in 't water. Toen de ketting in de klem raakte riep hij, "daar gaat mijn horlogie!" Een moedige jongen, die tot de bemanning der boot behoorde, ongeveer vijftien jaar oud, daar juist bijstaande en dit hoorende, en waarschijnlijk reeds op eenen sprong bedacht zijnde, dook in eens van het orkaan-dek in het water, en het horlogie, onder het vallen door den ketting eene seconde of zoo opgehouden zijnde, was hij er juist in tijds om het te grijpen en hield het in zijne hand omhoog, toen hij van de moedige dompeling weder boven kwam. Doch dit scheen slechts een klein gedeelte van het doel zijns sprongs, want een ervaren zwemmer zijnde, stootte hij levensredders en andere artikelen in het bereik van hen, die bijna uitgeput waren, om hen boven water te houden, tot dat de booten hen te hulp zouden komen, en was hierdoor het middel waardoor een aantal personen gered werd.

Een ander voorval, dat het gevoel der vrouwelijke passagiers op de Mississippi sterk aandeed, was de ontdekking van een liefkindje, ongeveer een jaar oud, dat op de eene of andere wijze zijne armpjes om eene plank had geslagen en die met eenen doodsgreep vasthield. Nu eens verrees het op de toppen der baren, en dan weder daalde het tusschen dezelve neder, en het scheen elk oogenblik, dat het los zou moeten laten en te gronde gaan. De vrouwen staarden er in den hevigsten angst naar; en onder dezelve bevonden zich moeders, wier oogen met tranen gevuld waren en wier snikken zich luid lieten hooren. Maar het duurde niet lang of eene der booten vischte het op, en de vurigste vreugdekreten werden alom vernomen, toen het gered was. Gelukkig was dezelfs moeder onder de geredden, die in de Mississippi te dezer stede aankwamen, en het tooneel, toen zij haar kind, dat zij verdronken dacht, aan haren boezem drukte, was onbeschrijfelijk.—*Detroit Tribune.*

EENE HELDHAFTIGE MOEDER.—*Hoe zij haar kind redde.*—Er was op de rampzalige stoomboot *Northern Indiana*, geheel alleen, eene moeder met vier kinderen. Zich overtuigd hebbende, dat de vernieling der boot onvermijdelijk was, en dat de diepe wateren des meers de laatste, bijna hopelooze toevlugt waren, zag de edele vrouw bedaard rond, hoe zich en hare kleinen in veiligheid te brengen. Over den kant van het schip ziende, zag zij digt bij eene tafel drijven, snel berekende zij de kansen. Vervolgens drie der kinderen aan zich vast bindende, ligtte zij het vierde zachtjes over de zijde van het schip en liet het in het meer vallen, het zeggende zich stil te houden en op het water te drijven. Dit gedaan hebbende sprong zij met hare drie andere kinderen in het water. In weinige oogenblikken had zij de tafel gegrepen, en hare drie kleinen er op geplaatst, toen zocht zij haar vierde kind en bragt dit ook in veiligheid, en toen zij hen er alle op had, hield zij zich aan de tafel vast, tot dat zij eindelijk alle door de booten gered werden en op de stoomboot Mississippi gebragt, waar de edele moeder hartelijk toegejuicht en geluk gewenscht werd door de passagiers op de boot, die met angst hare bewegingen bespied hadden en hunnen eerbied voor haren heldenmoed met warme harten en opene beurzen aan den dag legden.—Zulk eene moeder verdient eene moeder te zijn.—*Detroit Trib.*

DE GEEST VAN '76 OPGEWEKT.—RICHARD MOTT, een achtingswaardig volksvertegenwoordiger van Ohio, lag ziek aan eene zenuwkoorts, bij eenige vrienden op Long Island, vijf en twintig mijlen van New York af. Zijn ambtgenoot Giddings van zijne ziekte niets wetende, telegrafeerde hem te New York, dat hij moest komen om te stemmen (daar er in het huis over de toelating van Kansas als vrijen staat gestemd moest worden). De boodschap viel in handen van eenen heer, die, tot nu toe, een Old line Democraat was geweest, maar hij bragt het bevel naar de letter ten uitvoer, huurde voor zijne eigene rekening eene stoomboot voor honderd dollars, ging dien zelfden avond naar Long Island Sound, en bragt Mott tijdig genoeg in de stad, om den volgenden morgen naar Washington te vertrekken. En zoo zat de kloeke veteraan, zoo ziek als hij was, den ganschen dag op zijne plaats, stemmende bij elk voorstel, tot dat de zaak van het vrije Kansas getriomfeerd had.—*N.Y.Post.*

GRENSBANDIETENDOM.—Het orgaan der Democratische roovers en moordenaars in Kansas, de "*Squatter Sovereign*" van den beruchten Stringfellow, bevat de volgende aardige artikeltjes.

"*Meer Abolitionisten teruggejaagd.*—De stoomboot "Sultan," die contrabaud aan boord had, werd onlangs bij Leavenworth aangehouden en 44 buksen, alsmede een aanmerkelijk aantal pistolen en bowiemessen, die eene bende laffe Yankees van Massachusetts afgenomen werden, ligter gemaakt. Men liet de boot tot Weston opvaren, waar eene wacht over de gevangenen gesteld en niemand hunner vergund werd, om aan land te gaan. Van Weston werden zij op dezelfde boot terug gezonden, zonder dat de reeders se verzekerd hadden.—Wij keuren het niet ten volle goed, dat men deze misdadigers naar het Oosten terug zendt, van waar men ze weder naar Kansas kan expedieren, zoo niet door Missouri dan toch door Nebraska. Wij meenen, *de dood des verraders moest hun hier ten deel vallen*, en de wereld zou het niet in ons laken, als wij tot zelfverdediging zulke uiterste maatregelen aangrepen. Wij zijn van gevoelen, dat, als de burgers van Weston of Leavenworth *een of twee scheepsladingen abolitionisten wilden ophangen*, daardoor meer voor de zekerheid des vredes in Kansas zou gedaan zijn, als door alle redevoeringen, die gedurende de tegenwoordige zitting in het Congres zijn gehouden. *Men neme er eens proef van!*

"*Slaven in Kansas.*—Gedurende de laatste zes maanden heeft zich de slaven bevolking in dit Territoir belangrijk vermeerderd. Vele nederzetters uit Zuid Carolina, Virginia en andere zuidelijke Staten zijn zoo wijs geweest, hunne slaven mede te brengen,—het beste middel, om de Slavenvraag voor het Territoir te beslissen. Dat zijn nederzetters, zoo als wij hebben moeten.

BUCHANAN VRIJWILLIGER.—Bij zekere gelegenheid in den Senaat der Ver. Staten, zeide de heer Buchanan, dat hij in den laatsten oorlog met Groot Brittanje vrijwillig had dienst genomen, om naar Baltimore te gaan, toen de Britten die stad aanvielen. "Ik meen, dat ik iets van mijnheers vrijwilligerschap gehoord heb," zeide de heer Clay, "maar ik heb vernomen, dat, toen gij te Baltimore kwaamt, de Britten weg waren." "Ja," antwoordde Buchanan, "dat waren ze." "Wel," zeide de heer Clay, "ik wilde slechts eens weten, of Buchanan vrijwilliger werd voor dat de Britten weg waren, of—*of de Britten de kust ontruimd hadden, toen zij hoorden dat die heer vrijwilliger was geworden.*—Louisville Journal.

BUITENGEWOON GEWAS VAN KNOLLEN OF RAPEN.—De boeken inziende van J. & W. R. Eadie, commissiekoopers, Washington markt, merkten wij den verkoop op van knollen, gedaan voor Henry P. Havens, van zijne farm te Shrewsbury, Monmouth County, N. J., en wij houden het voor den grootsten verkoop, die ooit, van een gelijk stuk lands, van knollen gedaan is. Zij verkochten 13,102 bossen voor $ 738,18, die geplukt werden van *een en een vierde* akker land, en, na aftrek van vracht, verkarren en commissiegeld, de netto som van $ 615 20, opbragten. Dit is tegen $ 492 per akker.—*N. Y. Tribune.*

De eerste Spoorweg onder den grond.

De volgende zamenspraak had plaats tusschen eenen slaaf en zijnen meester.

"Hallo, Sambo, waar gaat gij van avond heen?"

"Wel," zeide Sambo, zijn hoofd krabbelende, "ik ga naar het depot."

"Welk depot?"

"Het onderaardsche depot, massa."

"Waar zijt gij iets te weten gekomen van onderaardsche spoorwegen en depots, gij zwarte schelm?

"In den bijbel, massa; de gezegende bijbel heeft er mij alles van gezegd, massa.

Nieuwsgierig zijnde, welk eene nieuwe leerstelling Sambo in den bijbel gevonden had, ging hij voort met vragen.

"De bijbel zegt niets van spoorwegen, noch boven noch onder den grond, domkop."

"Juwel, massa, de bijbel zegt ons waar het eerste spoor van den onderaardschen spoorweg is gelegd."

"Waar was dat dan?"

"In de Roode zee, massa."

"Wie legde het?"

"De Heer zelf."

"Wel, Sambo," op wat zachter toon, "wie waren de conducteurs van dien weg?"

"Mozes en Aäron?"

"Wie waren de vlugtelingen, die wegliepen?"

"De kinderen Israëls, massa."

"Wie waren de slavenhouders?"

"De Egyptenaren."

"Waren die zwart of blank?"

"Zwart, massa. Toen waren de blanken slaven en de zwarten slavenhouders, ha! ha! ha! ha! massa."

Vervolgden zij de slaven?"

"Ja, massa."

"Voerden zij hen in de slavernij terug?"

"Neen, massa: zij konden ze niet krijgen."

"Waarom niet?"

"Omdat zij het spoor hadden opgebroken, ha! ha! ha! Dat was regt goed, niet waar, massa?"

"Sambo, gij moogt naar uw kwartier gaan."

Wesleyan.

BEDROEVENDE EN ZONDERLINGE ONTMOETING.—De heer S. Hooper, wonende nabij Mc. Kissack's Grove, Iowa, verleden Dingsdag voorbij de woning van Eli Slusher rijdende, werd door bijen aangevallen. Zij deden den aanval in drie onderscheidene snoeren, ongeveer ter dikte van eens mans arm, en wel het eerst op de paarden. De heer H. hield dezelve in, tot dat Gillmore en Slusher hem te hulp kwamen. Een paard brak, in de poging om zich te bevrijden, eene ader en stierf kort daarna; het andere is erg bezeerd. Daarop vielen de bijen den heer Hooper aan, en hen, die hem waren te hulp gekomen. Alles werd gedaan wat men kon doen, om de ongelukkige mannen te bevrijden, maar niet voordat Hooper en Slusher zoo erg bezeerd waren, dat er weinig hoop op hun herstel is, gelukte dit. De verschijnselen en smarten der ongelukkigen gelijken zeer op die van watervrees.—*Albany Journal, 26 Julij.*

HOERA VOOR FREMONT, EN HOERA VOOR JACKSON!—De Grant County *Herald* verhaalt:

"Een gezelschap onzer buren geraakte in strijd met eene partij Ieren, die aan den spoorweg werkten. In het heetste van het gevecht riep er een "hoera voor Fremont!" Terstond lieten alle handen los en de strijd loste zich in een algemeen *hoera voor Fremont en vrijheid* op. Welk eene kracht er in een "hoera" voor zulk een groot kampvechter der vrijheid ligt, blijkt verder nog uit hetgeen een vrolijke Ier, die in onze town woont, verhaalde. "Generaal Jackson redde mij eens het leven," zeide Johnny. "Hoe?" vraagden wij. "Wel, sir, ik werd door eenen wolf aangevallen, en ik riep hoera voor Jackson, en de wolf zette het op een loopen of de drommel achter hem zat."

BUCHANAN'S EFFECTEN RIJZEN.—Er werd dezer dagen te Plover, Portage, Wis., eene groote pleizier bijeenkomst gehouden, bij gelegenheid dat aldaar een Buchanan man was komen opdagen. Het was de eerste, dien zij sedert de conventie te Cincinnati gezien hadden. Zij hebben hem in eene kooi gezet, en laten hem zien voor 25 cents de persoon.—*Berlin Courant.*

☞ De heer Emerson verhaalt eene zeer goede anecdote van eens Engelschmans sarcastische aanmerkingen op de manier, waarop onze diplomaten maar al te dikwijls aangesteld worden. Toen hij laatst in Parijs was, zag hij *Monckton Milnes*, den dichter, die zeide: "Uw minister in Spanje, dien ik eenige dagen geleden te Madrid zag, is een uitstekend mensch—hij verstaat geen woord Spaansch. Uw minister te Weenen is een waardig man—hij spreekt geen woord duitsch. Uw minister te Parijs is een vriendelijk man — hij weet niets van het fransch af."

☞ Het *Indianapolis Journal* zegt: "De Hollanders behooren onder de beste burgers—bedaard, ijverig, voorzigtig, eerlijke minnaars der vrijheid en tegenstanders der slavernij."

De *Sentinel* aldaar zegt echter, dat hij wenschte dat al de Hollanders in Holland zaten en Holland in de hel!

Ra ra, welk blad van die twee democratisch is?

CALENDER VOOR AUGUSTUS, 1856.

D. der maand	Dagen der Week.	Zons- Opg. U. M.	Zons- Ond. U. M.	Maangestalten.
1	Vrijdag	4 52	7 20	
2	Zaturdag	4 53	7 19	
3	ZONDAG	4 54	7 18	
4	Maandag	4 55	7 16	
5	Dingsdag	4 56	7 15	
6	Woensdag	4 57	7 14	
7	Donderdag	4 58	7 13	
8	Vrijdag	4 59	7 11	EERSTE KWARTIER, den 8, 's avonds 7 ure, 38 minuten.
9	Zaturdag	5 00	7 10	
10	ZONDAG	5 01	7 09	
11	Maandag	5 02	7 08	
12	Dingsdag	5 03	7 07	
13	Woensdag	5 04	7 05	
14	Donderdag	5 05	7 04	
15	Vrijdag	5 06	7 02	
16	Zaturdag	5 07	7 00	VOLLE MAAN, den 16, 's morgens 1 ure, 11 minuten.
17	ZONDAG	5 08	6 59	
18	Maandag	5 09	6 57	
19	Dingsdag	5 10	6 55	
20	Woensdag	5 11	6 54	
21	Donderdag	5 12	6 52	
22	Vrijdag	5 14	6 51	LAATSTE KWART., den 22, 's avonds 4 ure, 24 minuten.
23	Zaturdag	5 15	6 50	
24	ZONDAG	5 16	6 48	
25	Maandag	5 17	6 47	
26	Dingsdag	5 18	6 45	
27	Woensdag	5 19	6 44	
28	Donderdag	5 20	6 42	
29	Vrijdag	5 21	6 40	NIEUWE MAAN, den 30, 's morgens 6 ure, 30 minuten.
30	Zaturdag	5 22	6 39	
31	ZONDAG	5 23	6 37	

Agenten voor den Nieuwsbode.

De volgende heeren zijn zoo vriendelijk het agentschap op zich te nemen, inteekenings-gelden voor dit blad te ontvangen en met de namen op te zenden:

De Heer A. Stokdijk, Amsterdam, Wisconsin.
" A. J. Hillebrands, Oostburg, dito.
" G. P. Feltzer, Sheboygan Falls.
" D. J. Doornink, Milwaukie, Wis.
" J. Verstegen, Little Chute, Wis.
John Wigman, te Green Bay.
" J. Landaal, Alto, Fond du Lac County.
" F. Paadeloup, 59 Clark street, Chicago.
" G. van der Sijde, Blue Island, Illinois.
" E. van der Stolpe, Albany, N. Y.
" A. de Vos, Az. Rochester, N. Y.
" N. W. A. v. C. Smallenburg, Buffalo.
" J. Aaijs, Paterson, enz., New Jersey.
" H. Ochsner, Cleveland, Ohio.
" J. H. Janson, Cincinnati.
" J. van de Luijster, Holland, Mich.
" J. van den Heek, Zeeland, Mich.
" J. Hoodemaker, Kalamazoo, dito.
" L. Dooge, Grand Rapids, dito.
" P. Barendregt, Pella, Iowa.
" P. M. Elberg, Keokuk, Iowa.

☞ De abonnements-prijs op den *Nieuwsbode* is slechts TWEE DOLLARS per jaar, of omtrent vier cents per week! Zij die wenschen in te teekenen, hebben zich slechts bij de agenten aan te melden en het geld (in goede bankbiljetten) in eenen brief te sluiten, die *franco* moet gezonden worden aan

J. QUINTUS, Sheboygan, Wis.